ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 292

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία	Δρ. 50.—	Ἑξάμ.	Δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	«	ΦΡ. 50—	»	ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	»	Δολ. 4.—	»	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	»	Λίρ. 1.—	»	Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας : 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

Ὁ Νοομάντης τῆς Σφαίρας

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΝΟΟΜΑΝΤΟΥ

Ἀγαπητοὶ μου,

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποστέλοντας ἐπιστολὰς διὰ τῶν ὁποίων μοῦ ζητοῦν ἐξηγήσεις ἐπὶ διαφόρων ἀποριῶν των, καὶ τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ τοὺς δώσω δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, ἀνυπομονοῦν καὶ ἀσχάλουν ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀπαντῶ ἀμέσως. Εἰς τοὺς ἀνυπόμονους αὐτοὺς ἐπιστολογράφους μου ἀπαντῶ *μιὰ γιὰ πάντα* ὡς ἑξῆς:

1ον. Λόγῳ ὑπερπληθώρας ἐπιστολῶν ποὺ ζητοῦν ἀπάντησιν ἰδιαιτέρως δὲν εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν ν' ἀπαντήσω εἰς *ὅλους* ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος.

2ον. Ἂς λάβουν ὑπ' ὄψιν των οἱ φίλοι μου ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήσω εἰς μίαν τυχαίαν ἢ συνήθη ἐπιστολήν. Διὰ νὰ δώσω μίαν ἀπάντησιν πρέπει νὰ τὴν καταστρώσω τῇ βοηθείᾳ διαφόρων μέσων ὑπνωτιστικῶν καὶ πνευματιστικῶν καὶ νὰ τὴν ἐπεξεργασθῶ μὲ κάθε προσοχήν. Πολλάκις διὰ ν' ἀπαντήσω εἰς μίαν ἐρώτησιν καταφεύγω εἰς τὸ τραπεζάκι, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν διὰ μίαν ἀπάντησιν ν' ἀσχοληθῶ κάποτε ὁλόκληρον ἡμέραν.

3ον. Ἂς σκεφθοῦν ἀκόμη οἱ ἀνυπόμονοι ἐπιστολογράφοι μου ὅτι ὅσην νοομαντικὴν δύναμιν καὶ ἂν ἔχω, δὲν ἔπτυσα ἀκόμη νὰ ἔχω σῶμα ὑπαγόμενον καὶ αὐτὸ εἰς τὸν φυσικὸν νόμον τῆς φθορᾶς. Εἰς πόσας ἐπιστολὰς μοῦ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντῶ καθ' ἑκάστην; Εἰς δέκα, εἰς εἴκοσιν, ὄχι, βέβαια, εἰς περισσοτέρας τῶν πέντε.

Ἔχω, ὅπως βλέπετε, μὲ τὸ μέρος μου διάφορα ἐλαφρυντικά, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀμελοῦν οἱ φίλοι ἀναγνῶσται καὶ ἐπιστολογράφοι. Ἐν τοιούτῳ τοὺς βεβαιῶ ὅτι μετὰ μεγάλης προσοχῆς θ' ἀπαντήσω, ἰδιαιτέρως εἰς *ὅλας ἐν γένει τὰς ἐπιστολὰς εἰς κάθε μὶαν* μὲ τὴν σειράν της. Καμμία δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ. Θὰ κάμω πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ ἱκανοποιησω τὴν ἀνυπομονησίαν ὅλων.

Μέχρι σήμερον ἔχω ν' ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως (καὶ θ' ἀπαντήσω κατὰ σειρὰν καὶ ὅσο συντομώτερον δύναμαι) εἰς τὰς κάτωθι ἐπιστολάς:

Μιχ. Γιαννοπούλου, δίδος Δ. Σ, *Fabiola*, Στεργίου Θυμιάμη, Εὐγν. Φράγκου, Περσεφόνης, Ἰωάν. Ζαφειροπούλου, Κ. Α, Α. Κ., Ματθ. Μουλᾶ, Ε. Α. Ρ., Τσοτσόνη, Ξενητεμένης Κορφιατοπούλας, Μιχ, Γιαννοπούλου, Γ. Α. Θεοδωροπούλου, Κατίνα Ἰγγλέση, Θ. Ἰωάννου, Γ. Βρούνιζον, Γεωργ. Κωνσταντᾶ, Στέλλας Γ. Ι, Ἀλ Σακελλαροπούλου, Αἰμοσταλοῦς καρδίας, λοχαγοῦ Μ. Μ., Δ, Κοκκίνου, Παλούμπα, (σταθμάρχου), Κ. Τσέλου, *I. Ianhon*, Ἀορίτου ψυχῆς, Κ. Σακελλαρίου, Ἀντ. Λυμπέρη, Πόπης Ζανουδάκη, Γ. Μυυτσιούδην, Δ. Καλαποδᾶ, Σοφ. Ἀλένιζου Π. Α. Κοσία, Μαρ. Καρένη, Ἀθ. Ριζομάρκου, Μελαγχολικῆς Σαμιοτοπούλας, Β. Ν. Φαρδύ, Π, Ζ. Πίττα, Δ. Α. Γιάννη, δίδος Ν. Π., Γ. Τοπολιανῆ, Ἀντινέας, Σπύρου, Α. Σταθακοπούλου, *Chassenr*, Ἀντ. Βουλαλᾶ, Δ. Κομιᾶς, Χ. Κ. Βασιλοπούλου, Ν. Κλιματιανοῦ, *Ersilias*, Μίκα, Νικ. Δάκη, Σ. Ἀντωνοπούλου, Γ. Χατζηδάκι, Παν. Χονδρέα, Γεράσιμ. Τσάσην, Πεταλουδίτσας, Ι. Μ. Σκουλούδη, Νεοκ. Μπαλλῆ, Ἠσ. Μποχοροπούλου, Νικ. Α. Πέτρου, Ἰωάν. Ν. Κεραντζῆ, Μαργ. Βογιανίζου, Κατίνας, Ἀθ. Ν. Πιτίνα, Ι. Χαλιάδη, Βασιλ Μπαλάσκε, Ἠλία Στεργανάκου, Μιχ. Ε. Μάμμου, Κλειοῦς Παντελάκη, Βασανισμένης ψυχῆς, Κων. Ταλτσῆ, *'ene i one Orai*, Ζίσου Η. Ζίσου καὶ Τατιανοῦ Μαρτσουπούλου.

Πῆτε μου τώρα ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ σταλοῦν ἀπαντήσεις ταχέῳ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς.

Ἂς περιμένουν λοιπὸν τὴν σειρὰν των οἱ ἐπιστολογράφοι χωρὶς ν' ἀνησυχοῦν τὸ παράπαν.

ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΡΑ:

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, Πειραιᾶ: Εἴσθε μιὰ φύσις ὑπερευαίσθητος καὶ δυσκόλως θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχίαν ἡ ἡτοία θὰ μποροῦσε νὰ ἐναρμονισθῇ μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σας. Ἡ νέα ἐκείνη ἐν τέλει θὰ σᾶς λησμονήσῃ. Μὴ σᾶς ἀνησυχῇ διόλου. Περὶ τῆς ἄλλης ἕνα ἀπλοῦν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον καὶ τίποτε περισσότερον. Δὲν εἶσθε πλασμένος διὰ σύζυγον. Ὁ γάμος θὰ σᾶς κάμῃ δυστυχῆ, λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος σας. Δὲν δύνασθε νὰ μένετε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν. Σᾶς ἀρέσει πολὺ ἡ ἐναλλαγὴ συγκινήσεων καὶ αἰσθημάτων.

ΕΛΕΝΙΤΣΑΝ Β., Ἀθήνας: Θὰ ζησετε ἐν ὅλῳ 44 ἔτη καὶ θὰ ἀποθάνετε αἰφνιδίως. Σπουδὰς δὲν θὰ ἐξακολουθήσετε. Ὁ ἔρως θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ. Ταξείδιον ἕνα μόνον διαβλέπω. Τὸ ταξείδιον τοῦ μέλλιτος. Γάμος, γάμος σύντομος καὶ ἀπρόοπτος. Σύζυγος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, συμπαθῆς, ἐτῶν 28.

ΕΛΛΗΝ Κ. Δ., Ἀθήνας: Προβλέπω ἕνα εὐτυχέστατον γάμον μὲ τὸν νέον αὐτόν. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς θερμὰς εὐχάς μου δὲν ἔχω νὰ προσθέσω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θὰ ὑπανδρευθῆτε ἐντὸς τοῦ ἐλευσομένου ἔτους. Ὁ μέλλων σύζυγός σας εἶναι ἀκόμη ἄγνωστος γιὰ σᾶς. Τὸ μέλλον σας προοιωνίζεται γαλήνιον μέν, ἀλλ' ὄχι πλουσιοτάροχον.

Διὰ τῆς «Σφαίρας θ' ἀπαντήσω κατὰ σειρὰν καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων Μίμπ Α., Τερέζας, Σπεράτας, Ἰώδη, Ἔντας, Νεαροί, Μαραμένου Ἄνθους, Σ Λ., Λ. Πιτσέλη, Καμέλιας, Ὀνειροπόλου, Καλλιόπης Ζηκάκη, Γυρτόπουλος, Νινέτας, Ξανθῆς, Ἐσμεράλδας, Υἱοῦ τῶν ἀνέμων, Μελαγχολικῆς Κορφιατοπούλας, Κατσιβελάκι, Κ. Βογιατζῆ, Φροῦ-Φροῦ, Π. Κουτσούκου, Λιλτωνος, Β. Κ. Π., Ξανθῆς ἀμαζῶνος, Μιᾶς ἀγνώστου, Pauvre enfant, Ἄνθους Γαρδικίου κ ἰ Μπλοσεβίκου.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Βλάμπς.—Ἔ, ρὲ Παναγιά μου Νερατζιώτισσα, καὶ νάμπαινα γιὰ λίγες ὡρίτσες κλητήρας τῆς τράπεζας νὰ μάζωα τὰ χιλιάρικα σὰ νάντουσαν ἀμπελοφάσουλα.

Μῆτρος. Οὔρ' τ' εἶν' τ' σὴμ'ρις ἐνάμισυ ἑκατοτουμύριγου; Νιά βόλτα στὸ μαγέρ' κου νὰ κάν' ς πάει, τοὐφαγες. Ἂν πῆς νὰ πάρ' ς παρὰ κι' καμμιὰ τσκπερδόνα γιὰ νὰ παραστήσ' ς μαζῆ τ'ς τ' θερίου, ὀχ! μαθὲς τ'ς ληφισσᾶς, θὲς ἄλλου ἕνα ἑκατουμμύριου γιὰ ψυχ'κὴ οὐζόνη.

Βλάμπς.—Ρέ, ὅτι νὰ πῆς τὰ λεφτὰ τὸ σήμερίς χρειάζονται πρὸ παντὸς γιὰ τῆς ἐρωτικὲς ἐπιχειρήσες. Μπῆκες στὸ οἰκογενειακῶς; Δηλαδὴ ἂν εἶχα τὸ σήμερις ἐλόγου μου καμμιὰ οἰκογένεια πεντακοσάρισα δὲ θὰ γιότανε ἡ Μανιὼ σὰ σταφίδα ἀπὸ τὴ χλίψι. Καταλαβαίνεις;

Βέττα.—Ἀχ, ναί, τὸ χαρτονόμισμα εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν. Γλέπετε ἐμᾶς τοὺς πλούσιους πῶς μᾶς ἐχτιμᾶσι καὶ φοβᾶται ὁ κόσμος. Φορᾶμε σῦλο καινουλγᾶς ἐνδυμασίας καὶ πααίνωμεν τακτικάκις εἰς τὸ ὄατσιν καὶ εἰς τὸ ὄαρετὲ καὶ τραδουνᾶμε τὴν κυρίαν Τιτίναν κλὶ τὴν δεσποινίδα Ζιγκουλέτ.

Ἀγκαθάγγελος.— Τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην γλυκάδα τὸ νομισματοποιεῖον.

Βλάμπς.—Σὰ δεξιὸς φάλτης τὰ λέει ὁ πάτερ 'Αγκαθάγγελος. Δηλαδὴς τὸ χρῆμα εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ἀνάγκασε τὸ φίλο τοῦ μπακάλη τοῦ Βασταρδῆ νὰ τὸν γκρατσουνίσῃ μὲ τὴ φαλτσέτα καὶ νὰν τόνε στείλῃ στὸ ρέμα τοῦ Θώνου γιὰ νὰ φαρεύῃ μπάκακους.

Μῆτρος.—Κουλουκιθάκια δρουσερὰ καὶ μελιντζάνες ντόπιες. Τί κάθισε κι' τσκμ'νᾶς. Φόντας ἤμ' ν ἄψιλου; καὶ γκιζέραγα στ'ς δρόμ'ς γιὰ νὰ διαβάζου τ' προγράμματα ὀπ' εἴχ'ν στ'ν τοίχου γιὰ νὰ ξεχνάου τ' φτάχεια μ' ἢ Περδίκου ἢτ'ν ἀφουσιουμένη σὲ μένα ψυχῆ τε καὶ γάμπα. Φόντας ἔσουσα νὰ βάνου στ' πουρτ'φολ' μ' κανὰ δύγιου γιρούς Γιωργίους Σταύρους, ἢ γκρίνι κ' ἢ γλουσουφάγια μὲ ξεπάτ'σαν. Μόλ'ς σώθ'καν τὰ λιπτὰ ἀρχίν'ς ἢ Περδίκου τ'ν ἐξάφκμου.

Χαχαμῖκος.—Ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει χρῆμα πρέπει νἄχῃ δύο ἄντρες.

Ἀγκαθάγγελος.—Τὸ ὁποῖον προθύμως γίγνομαι ἡ ἀφενδία μου ἐν ἐκ τῶν δύω.

Βλάμπς.—Δηλαδής, ἀδερφάκι Ἰσραήλ, ἐμεῖς ποὺ δὲν ἔχουμε ἔσοδο στὸ σακκογέλεκο πρέπει ν' ἀφήνουμε τὴ Μανιὼ νὰ μᾶς κάνῃ τὴν καρδιὰ σφαιριστήριο. Ὥρες μοῦ φάνεται πῶς εἶναι νὰ στήσω καμμιὰ μηχανὴ νὰ κόβω δυομισέριαι.

Μῆτρος.—Ἀμ' ἂν εἶν' ἔτσι καλὴ ἀντάμουσιν στ' Τσυγγροῦ.

Βλάμπς.—Καλλίτερα μέσα παρὰ ἔξου. Τί νὰν τὴ κάνῃς δηλαδῆς τὴν ἐλευθερία σου σὰ δὲν ἔχῃς φιλὰ νὰν τὴ κεράσῃς;

Βέττα.—Θέλετε νὰ πῶ στὸν Ἀρζὲρ νὰ σᾶς ὑποθηκεύσῃ μερικὰς δραχμὰς μὲ τόκο;

Βλάμπς.—Πέστου γιά. Ἀλλὰ γιὰ στάσου, Τί τόκο θὰ τοῦ πληρώσουμε τοῦ γαλέου;

Βέτεα.—Δύο χιλιάδας τὰ ἑκατόν.

Βλάμπς.—Τζαμπα λεφτὰ μᾶς δίνει ὁ ἄνθρωπος.

Ἀγκαθάγγελος.— Τὸ ὁποῖον προτιμότερον ἐστὶν τὸ λορδοκομεῖον.

Βλάμπς.—Ἐγὼ λέω νὰ σταθοῦμε καμμιὰ μέρα στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, νὰ μᾶς κόψῃ κανένα αὐτοκίνητο καὶ νὰ πάρουμε καμμιὰ ἀπζηχμίωσι, ἀδερφάκι. Ὁ κ. πρόεδρος ἔχει τὸν λόγον.

Μῆτρος. Ἔχου τ' λόγου, μὰ δὲν ἔχου λεφτά. Ἀλλὰ πάλι σὰ χάσω κάνα πουβάρι νί νάν τὰ κάνου τὰ λεφτά;

Βλάμπς.—Ρέ σύ, μὲ τὰ ποδάρια θὰ τὰ φᾷς τὰ λεφτὰ γιὰ μὲ τὰ χέρια; Ἐμπρὸς τὸ λοιπός. Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν Ἀναβάντ κάτρ. Π. ΝΑΛΕΟΥ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ε. Σκλάβον, ἐκτὸς τῶν προηγουμένων ἐχορεύθητε δρ. 10. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ πρὸς τὴν «Σφαίραν», ἐνδιαφέρον σας. *Π. Στρατιώτην*, συνδρομή σας ἐλήφθη. *Ν. Γκαβέλην*, συνδρομὴ πρὸς ἐγγραφὴν σας μὲ λήλιθη. *Ν. Σπαθῆν*, ἀνανέωσις συνδρομῆς ἐλήφθη. Καθυστερούμενα ἐστάλησαν. *Ρόδον Σταμπούλ*, ἐδόθη. *Δ. Πολίτην, Σπ Καούδην*, συνδρομή σας ἐλήφθη. *Ι. Α. Σκουλ.*, ἐξόφλησις ἐλήφθη. Αἱ ἐπιστολαὶ διὰ τὰς ὁποίας μᾶς ἐρωτᾶτε ἀνήκουν εἰς ἄλλον. *Λ. Βουλγαράκην*, συνδρομή σας ἐλήφθη.

Θ. Τζώνην, στείλατε ἐκ νέου τὸ χειρόγραφον τοῦ ποιήματός σας. *Λεωνίδα Ψ.*, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ γίνεται λόγος καὶ διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν. *Μαθητὴν* ἐχορεύθητε δραχ. 2 διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σας· *Πουλὶ τῆς καταιγίδος*, ἐπίσης μὲ δρσχ. 3. *Φρονσίναν*, μὲ τὴν σειράν σας. *Gion*, ἐπίσης μὲ δραχ. 3.80, (ἐπιστολὴ σας χωρὶς γραμματόσημον). *Νεαρὸν δακτυλογράφον*, δρ. 1.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» ἐλήφθησαν ἐπιστολαὶ μὴ ἀνήκουσαι εἰς ἐνοικιαστὰς θυρίδων καὶ ἀπευθυνόμεναι πρὸς:

Viv, Χρυσομαλλούσαν, Ὑψηλόφρονα, Ὀνειροπόλον, Υἱὸν τῆς νυκτός, Ἀνθούλα.

Μετὰ πάροδον δύο ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰδοποιήσεως αἱ ἐπιστολαί, ἐὰν δὲν ζητηθῶσιν, ἐπιστρέφονται.

"Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ»
Εἰς τὴν 5ην σελίδα

ΓΡ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο "ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ„

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀγάπη, ἡ ζήλεια ἡ ἀγανάκτηση γιὰ ὅ,τι εἶχε ἰδῇ, τῇ; δίνουν θάρος ν'ἀψηφήσῃ τὸ θυμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ καὶ τὶς συνέπειες ὅλες.

"Ἄσε τὸ κορίτσι! τοῦ ἀπαντᾷ μὲ μιὰ αὐθάδεια ποὺ πρώτη φορὰ ὁ Δήμης τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν καμαριέρα. Δὲ βλέπεις ποὺ δὲ σὲ θέλει; . Δούλα εἶμαι ἐγώ. Κρύφτηκα δῶ ἀπὸ πίσω καί...τἄκουσα ὅλα!

—"Αἴ στὸ διάολο!

Κι' ὁ Δήμης τὴ σπρώχνει γιὰ νὰ περάσῃ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, βγαίνει πάλι ἡ Μαριτάνα.

—Ὡραῖα! φωνάζει. Στάσου κεῖ, κορίτσι μου! μπράβο!...ὡραῖα!

Κι' ἐνῷ ὁ Δήμης, σαστισμένος ἀκόμα καὶ φουρκισμένος, ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν Ἐρασμία ποὺ στέκεται πάντα ἐκεῖ, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα, ἡ Μαριτάνα περνᾷ ξυστὰ ξυστά, προφυλακτικὰ καὶ φτάνει τρέχοντας ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

—Αὐτὴ τὴ φορά, φωνάζει, μὲ γλύτωσε ἡ ἀντίζηλος!

Καὶ μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο, ἀνοίγει καὶ φεύγει.

Εἶναι πιὰ σίγουρη. Νά, ἡ σκάλα τοῦ ἀπάνω πατώματος. Θάνεβῇ τώρα καὶ θὰ κλειδωθῇ στὴν κάμαρά της.

Ἡ Ἐρασμία, ποὺ βλέπει πῶς δὲν χρειάζεται πιά,—τὴν ἔκανε τὴ χαλάστρα—,τρυπώνει πάλι στὸ σαλόνι. Καὶ ὁ Δήμης δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ νὰ κυνηγήσῃ τὴ δούλα, νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴν σπάσῃ στὸ ξύλο; ἢ νὰ κυνηγήσῃ τὴ δασκάλα πρὶν κλειδωθῇ στὴν κάμαρά της, νὰ τὴ σπάσῃ στὰ φιλιά;

Δευτερόλεπτον δισταγμοῦ... Ἡ Μαριτάνα, ἀπέξω, τὸν μαντεύει... Κι' ἀνοίγει πάλι τὴν πόρτα καὶ βγάζει μιὰ στιγμὴ τὸ τσαχπίνικο κεφάλι της.

—Δημητράκη! τοῦ φωνάζει πνιχτά. Ἐρωμένη σου δὲν θὰ ξαναγίνω ποτέ. Βγάλ'το ἀπ' τὸ νοῦ σου. Γυναῖκα σου ὅμως, ὅταν θέλεις!

Καὶ χάνεται ἀφίνοντάς τον τόσο παραζαλισμένο, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ οὔτε τὴ δύναμη νὰ τρέξῃ κατόπι της...

Δ'.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνει συνέβηκαν δυὸ πράγματα πολὺ σπουδαῖα: Ὁ Δήμης ἔπαψε νὰ παρανοχλῇ τόσο πρόστυχα τὴ Μαριτάνα, ὅπως εἶχε πάψει πρὸ πολλοῦ νὰ πειράζῃ καὶ τὴν Ἐρασμία, καὶ δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸ λόγο ποὺ τοῦ πέταξε κείνη στὸ τέλος... Κι' ἡ Ἐρασμία συμφιλιώθηκε τέλεια μὲ τὴ δασκάλα. Γιατ' εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ μάτια της πῶς ἦταν ἕνα τίμιο κορίτσι, πῶς μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχύψῃ στὴν ἀξίωση τοῦ ἀφέντη. Συχνὰ τῆς ἔλεγε:

—Τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ πτωχές!

Κι' ἡ Μαριτάνα τὴν ἡσύχαζε:

—Δὲν θὰ τοῦ δώσω ποτὲ οὔτε τὸ δαχτυλάκι μου. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιη!

Ἡ Ἐρασμία σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Δηλαδή...μὲ τὴ βία θἄταν ἁμαρτία. Γι' αὐτὸ μπῆκα στὴ μέση προχθές. Μὲ τὴ θέλεισή σας ὅμως... τί θὰ μ' ἔνοιαζε;.. Μπᾶ!

Κι' ἡ Μαριτάνα γελοῦσε:

—Θὰ σ' ἔνοιαζε καὶ πολύ... Μὰ ἔννοια, σοῦ λέω! Οὔτε μὲ τὴ θέλησή μου, οὔτε μὲ τὴ βία... αὐτὸς δὲν θὰ μὲ κάνῃ δική του ποτέ. Ἀκοῦς;

Σύγασε! "Ἐπειτα τί; μήπως σ' ἔδιωξε;

Δὲ βλέπεις ποὺ σὲ χρατεῖ μ' ὅλ' αὐτά;

—Γιὰ ρεζέρβα, μουρμούριζε ἡ ἐρωτευμένη δούλα.

Ὠστόσω ὁ Ἰάσων ὁ Πατρόναις, ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, ἐρωτοχτυπήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ὡραία δασκάλα. Σοβαρὰ ὅμως. Γιατὶ ἂν κι' ἦταν ἕνας γλεντζὲς σὰν τὸ φίλο του τὸ Δήμη, εἶχε μέσα του κάποιο φόντο πιὸ σοβαρό, φόντο ἀνθρώπου, καὶ μπόρεσε νὰ ἐκτιμήσῃ, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὁμορφιά, καὶ τὴν ψυχὴ τῆς ἀγνοστῆς ἐκείνης Μαριτάνας. Στὴν ἀρχή, φυσικά, τὸ κορμί της, τὸ σπαρταριστὸ κορμί της, ἐπόθησε κι' ὁ Ἰάσων. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τῆς τὸ δείξῃ μὲ καμιὰ πρόστυχη ἐκδήλωση, γνώρισε καὶ τὴν ψυχὴ ποὺ τοῦ ἐπεβλήθηκε καὶ τὸν ἀφόπλοισε. Καὶ πῶς τὴ γνώρισε; Μὲ τὴ στενὴ σχέση ποὺ εἶχαν οἱ δυό τους στὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ μὲ τὶς συνομιλίες ποὺ μποροῦσαν τὰ κάνουν καθεμέρα. Γιατὶ καὶ πρὶν πάῃ ἡ Μαριτάνα, ὁ Ἰάσων ἦταν στοῦ Ρόδη νύχτα-μέρα. Ἔτρωγε μαζί τους συχνά, μαζί τους πήγαινε περίπατο, στὸ θέατρο, παντοῦ. ('Ακολουθεῖ)

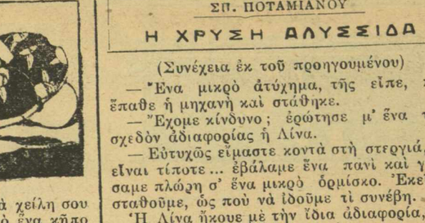

Ὠ! γλυκειά μου, ποὺ εἶναι τὰ χείλη σου κόκκινα σὰν ἕνα ρόδο κομένο ἀπὸ ἕνα κῆπο τῆς Ἱεριχοῦς...

Ὠ! ἀγαπημένη μου ποὺ μέσα στὴς θάλασσες τῶν γαλαχῶν ματιῶν σου ξεκουράζεται ἡ ψυχή μου..

Ὠ! σὺ ἀγαπημένη μου ποὺ τὰ λόγια σου γεμίζουν τὴ ζωή μου μ' εὐτυχία, κεῖνο τὸ δειλινὸ γιατ' ἤσουν μακρυά μου; κεῖνο τὸ δειλινὸ ποὺ ἡ ψυχή μου σὰν ἄνυδρη νυχτιὰ ἦταν, κεῖνο τὸ δειλινὸ ποὺ ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξή μου ἦταν μιὰ τρικυμία;

Ἀγαπημένη μου πόσο ποθοῦσα νὰ ἤσουνα κοντά μου, θὰ μὲ παριγοροῦσες, θὰ ἔσβυνες τὴν τόση τῆς καρδιᾶς μου θλίψη, μ' ἕνα σου βλέμμα. Γιατὶ ἀγαπημένη μου τὸ βλέμμα σου μοῦ δίνει ὅτι δὲν ποοῦσωσε ὁλόκληρη ἡ ζωή.

Ἄχ! πῶς νοστάλγησα, στὸ χλωμὸ ἀπ' τὴ μελαγχολία πρόσωπό μου νὰ σκορθοῦν τὰ κρινένια χέρια σου χαδιάρικα!

Ὠ! Πόσο νοστάλγησα τὰ χέρια κεῖνα ποὺ εἶναι λευκότερα κι' ἀπ' τοὺς κρίνους νὰ τὰ σφίξω ἀπαλὰ μεσ' στὰ δικά μου!.

ΔΩΡΗΣ ΡΕΝΑΣ

Μικρὲς συναυλίες

1. NINETTA

Ἀφήνω τὴ πέννα μου καὶ τρέχω στὸ παράθυρό μου γιὰ νὰ χαϊδεύσω μὲ τὴ ματιά μου τὴν ὄμορφη τὴ μικρὴ Νινέττα... Κ' εἶναι τόσο χαριτωμένη, τόσο σκερτσόζα,.. τὰ γαλανὰ ματάκια της φωσφορίζουν σὰν διαμάντια καὶ φιάνεται, στολίζεται σὰν μιὰ μικρὴ νυφούλα.., Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ κυρά της—ἡ ἀγαπημένη μου—θἄμθῃ νὰ τὴ χορέψῃ, νὰ παίξουν... Κ' ἡ μικρὴ αὐτὴ Νινέττα εἶναι τὸ παχουλὸ Γατάκι ἐκείνης ποὺ μ'ἔκαμε σκλάβο της, εἶναι ἐκείνης ποῦ μὲ μιὰ της ματιὰ μ' ἔκαμε νὰ τρέχω ἀπὸ κοντά της καὶ τ' ἀγάπησα γιατί καὶ κείνη τὸ ἀγαπᾶ. Μιὰ κόκκινη κορδέλα πουνει δεμένη στὸ λαιμό του μοιάζει σὰν γιὰ γραμμὴ ἀπὸ αἷμα καὶ σὲ κυττάζω τὴ μικρὴ Νινέττα μὲ μιὰ λαχτάρα,.. καὶ τὸ ἀγαπῶ... μὰ καὶ τὸ ζηλεύω... τὸ μισῶ γιατὶ εἶναι δικό της... γιατὶ πάντα βρίσκεται στὰ χέρια της... γιατὶ πέρνει τὰ χάδια της... Ἀλήθεια, ἐκεῖνη νὰ νοιώθῃ ὅταν τοῦ χαρίζει τὰ χάδια τῆς μὲ τὰ κρινοδάκτυλά της ὅτι καὶ γὼ τὸ χαΐδευσα μὲ τῆς ματιές μου;... Μικρή μου Νινέττα, καλό μου γατάκι, σὲ ἀγαπῶ... σὲ ζηλεύω.. Μὰ καὶ σὲ μισῶ..

2. ΓΛΑΣΤΡΕΣ

Γύρω-γύρω ἀπὸ τὴ μικρὴ βεραντούλα γλάστρες .. γλάστρες ἄλλες μὲ πρασινάδες κι' ἄλλες μὲ λουλούδια... Καὶ μιὰ Λεράϊδα—ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου—πρωῖ καὶ βράδυ τὰ ποτίζει... καὶ μεγαλώνουν τὰ λουλουδάκια καὶ δροσφαίνουν οἱ Γλάστρες καὶ γύρω-γύρω σκορπίζουν μιὰ μεθυστικὴ μυρουδιὰ κ' ἡ ἀγαπημένη μου τὰ χαΐδεύει καὶ μ' αὐτὰ στολίζει τὰ χέρια της τὰ ὁλόδροσα, τὰ μαλλιά της τὰ ἐβένινα τὰ στήθεια της τὰ ἀλαβάστρινα... Μ' αὐτὴ δὲν νειώθει πῶς ὅλη ἡ φρεσκάδα τους, ὅλη ἡ δυοφιά της εἶναι γιατὶ κ' ἐγὼ ὅταν αὐτὴ φεύγει ἀπὸ κοντά τους τὰ ποτίζω ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὰ δάκρυά μου, τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης ποῦ τὰ φέρνουν κοντά τους τ' ἀγέρα τὰ κύματα... δὲ νειώθει πῶς ὅλη ἡ μυρουδιά τους εἶναι γιατὶ κ' ἐγὼ τὰ τραγουδῶ μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια τοῦ πόνου... ποῦ μ' ἔμαθε ἡ ἀγάπη της... Ὁμορφές μου Γλαστρίτσες... μοῦ φαίνεσθε πῶς εἴστε κάτι ἀπὸ μέγανε... κι' αὐτὸ γιατὶ εἴσθε κείνης, καλά μου λολουδάκια. Στολίστε τὴ βασίλισσά σας καὶ μὲ τὴ φωνοῦλα σας ποῦ τὴ καταλαβαίνει πές τε της πῶς τὴν ἀγαπῶ ποιὸ πολὺ κι' ἀπὸ σᾶς... Καλές μου Γλαστρίτσες' σᾶς ἀγαπῶ.

ΡΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—"Ενα μικρὸ ἀτύχημα, τῆς εἶπε, κάτι ἔπαθε ἡ μηχανὴ καὶ στάθηκε.

—"Ἐχομε κίνδυνο; ἐρώτησε μ' ἕνα τόνο σχεδὸν ἀδιαφορίας ἡ Λίνα.

—Εὐτυχῶς εἴμαστε κοντὰ στὴ στεργιά, δὲν εἶναι τίποτε... ἐβάλαμε ἕνα πανὶ καὶ γυρίσαμε πλώρη σ' ἕνα μικρὸ ὁρμίσκο. Ἐκεῖ θὰ σταθοῦμε, ὡς ποὺ νὰ ἰδοῦμε τὶ συνέβη.

Ἡ Λίνα ἤκουε μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία, σὰν νὰ μὴ τὴν ἐτρόμαζε οὔτε ὁ κίνδυνος.

—"Αν εἴμεθα στὸ πέλαγος; ἐρώτησε μονάχα.

—"Ε... τότε... δὲν ξέρω, ἐψιθύρισε ὁ Στάμος, ἀλλὰ τώρα, μὴ φοβᾶσαι, δὲν εἶνε τίποτε Πραγματικῶς σὲ λίγο ἀγχυροβόλησαν σ' ἕναν ὁρμίσκο Τὸ παρακύλισμα λιγόστεψε ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε πάντα ἀκόμη.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο, δὲν ἤξεραν κι' οἱ ἴδιοι — πλοίαρχος καὶ μηχανικὸς — πόσο θὰ χρειαστῇ νὰ μείνουν.

Ε

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

τοῦ André Warnod

—Ἄλτ! ἀπὸ ἐδῶ δὲν προχωροῦν. Ὁ πύργος καίεται, ἐφώναζε διαρκῶς πρὸς τοὺς διαβάτας ὁ φύλαξ τοῦ πύργου τῆς κ. Μοντανί. Ἡ φωτιὰ εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ ὁ πύργος ἐφαίνετο περικυκλωμένος ἀπὸ φλόγες θεώρατες. Ἡ κ. Μοντανὶ μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῇ τῇ βοηθείᾳ τῶν πυροσβεστῶν. Καὶ ἡ μὲν ἰδιοκτήτρια τοῦ πύργου ἐσώθη, ὁ πύργος ὅμως μέσα σὲ λίγες ὧρες ἔγινε παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἡ ἀνάκρισις ποὺ ἔκαναν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα δὲν κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ αἴτια τῆς πυρκαϊᾶς αὐτῆς, ἡ ὁποία, παρὰ τῆς κ. Μοντανί, ἐθεωρεῖτο μυστηριώδης.

—Ἡ φωτιὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ προῆλθεν ἐξ ἀπροσεξίας, εἶπε στὴν ἀστυνομία ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ πύργου. Στὸ σπίτι δὲν μένει ἄλλος ἀπὸ μένα κ' ἐγὼ εἶμαι τόσον προσεκτική. .... Ἄλλωστε ἡ φωτιὰ ἄρχισε ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα ποὺ εἶναι χρόνια κλειδωμένο καὶ ἀκατοίκητο.

—Τί λόγος ὑπάρχει, εὐγενεστάτη δούκισσα, νὰ μένουν κατάκλειστα τὰ δωμάτια τοῦ κάτω πατώματος;

—Αὐτό, κύριε ἀστυνόμε, εἶναι οἰκογενειακὸν ἀπόρρητον, τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ σεβασθῆτε.

—Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία μου, παρεμποδίζετε τὴν ἀνάκρισιν. Μοῦ ἔχει πλέον ἐδραιωθῆ ἡ πεποίθησις ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπρησμοῦ. Ἀλλὰ ὁ ἐμπρηστὴς ποῖος εἶναι; Ἂς ἴδωμεν ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ καταστραφῇ ὁ πύργος τῶν Μοντανί. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μάθωμεν τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ δὲν σᾶς βλέπουν μὲ καλὸ μάτι.

—Δὲν ἔχω ἐχθρούς, ἀπήντησε μὲ ὑπερήφανον ὕφος ἡ δούκισσα Μοντανί.

—Ἤτοι ἂς στραφῇ ἡ προσοχή σας εἰς τοὺς φίλους σας. Ποίους δέχεσθε εἰς τὸ σπῆτι;

—Κανένα, ἀπήντησεν ἡ δούκισσα μὲ τὸ αὐτὸ ὑπερήφανον ὕφος.

—Πῶς; Δὲν ἔχετε φίλους, γνωστούς, δὲν διοργανώνετε συγκεντρώσεις;

—Ποιέ. Πρὸ πενταετίας δὲν ζῶ στὸν πύργον παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μονάζω κυριολεκτικῶς. Δὲν δέχομαι κανένα.

Ὁ ἀστυνόμος ἔμεινε σκεπτικῶς γιὰ λίγα λεπτά. Κατόπιν ἠρώτησε τὴν δούκισσα:

—Τί εἴδους ἄνθρωποι εἶναι οἱ προμηθευταὶ τῶν τροφίμων σας;

—Δὲν προμηθεύομαι τρόφιμα ἀπὸ κανένα. Τὸ φαγητὸν μου τὸ παραγγέλλω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μοῦ τὸ στέλλουν μεσημέρι καὶ βράδυ μὲ κάποιο μικρὸ παιδάκι.

—Ὥστε στὸν πύργο δὲν μπαίνει ἄλλος ἀπὸ τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ ξενοδοχείου;

—Κι' ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ πύργου ὁ ὁποῖος μὲ ἐπισκέπτεται κάθε ἀπόγευμα διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν ἀλληλογραφία μου.

—Θὰ ἤθελα νὰ ἐξετάσω τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, κ. δούκισσα, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, νεύων μυστηριωδῶς πρὸς τὸν γραμματέα του.

—Ὑποψιάζεσθε λοιπόν;

—Συμπερασματικῶς δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ σᾶς ὁμιλήσω γιὰ τὰς ὑποψίας μου. Ἀφήσατε τὴν ἀνάκρισιν νὰ προχωρήσῃ.

Ἀφοῦ ὁ ἀστυνόμος ἐπῆρε τὴν ἄδειαν τῆς δουκίσσης, προσεκάλεσε εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὸν φύλακα τοῦ πύργου καὶ τὸν μικρὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ φύλαξ ἔσπευσε προθύμως εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, ὁ μικρὸς ὅμως ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου πουθενὰ δὲν εὑρίσκετο.

—Αὐτὸς ὁ διαβολάκος, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει βάλει τὴν οὐρίτσα του στὴν ὑπόθεσιν τῆς πυρκαϊᾶς.

Τὰς ὑποψίας αὐτὰς τοῦ ἀστυνόμου ἤρχισε νὰ συμμερίζεται καὶ αὐτὴ ἡ δούκισσα. Καὶ διηρωτᾶτο:

—Ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ μικρὸς αὐτὸς νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ σπῆτι; Μήπως ἐνήργησε καθ' ὑποκίνησιν ἄλλου Μὰ ὄχι! Εἶναι ἀδύνατον. Κανένα δὲν ἔχω νὰ μὲ μισῇ, μέχρις αὐτοῦ μάλιστα τοῦ σημείου

Ἐνῷ αὐτὰ ἐσκέπτετο ἡ δούκισσα τὴν εἰδοποίησαν ὅτι μέσα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καμμένα δωμάτια τοῦ πύργου καὶ ἀκριβῶς μέσα εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ πρώτου πατώματος βρῆκαν ἕνα παιδὶ ὡς 15 ἐτῶν ἀπηνθρακωμένον.

Ἡ δούκισσα γεμάτη ἀγωνία ἔτρεξε στὸ μέρος ὅπου πρῶτα ὑπῆρχεν ὁ πύργος καὶ στὸ πρόσωπον τοῦ καμμένου παιδιοῦ μπόρεσε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδὶ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ δούκισσα ἔμεινε κατάπληκτος. Προφανῶς ὁ ἐμπρηστὴς τοῦ πύργου ἦτο τὸ παιδὶ ἐκεῖνο. Ἀλλὰ πρὸς τί αὐτὸ τὸ ἔγκλημα! Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἐπαναλαμβάνετο συχνὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο ἔμενεν ὅμως πάντοτε χωρὶς ἀπάντησιν. Ἕως ὅτου μιὰ μέρα ἡ δούκισσα Μοντανὶ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Ριβέλ, φέρον τὴν ὑπογραφὴν μιᾶς ἐννελῶς ἀγνώστου δεσποινίδος.

Τὸ γράμμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία δούκισσα,

Τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ λαμβάνετε τὸ γράμμα μου αὐτὸ θὰ εὑρίσκωμαι ἔξω τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας. Σᾶς γράφω πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διαφωτίσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ πύργου πρὸς πρόληψιν τῆς καταδίκης κανενὸς ἀθώου. Ὁ ἐμπρηστὴς τοῦ πύργου σας εἶναι ὁ μικρός μου ἀδελφὸς Ὀκτάβιος, τὸ καχεκτικὸ ἐκεῖνο παιδὶ ποὺ σᾶς ἔφερνε κάθε ἡμέρα τὸ φαγητὸν σας. Εἰς τὸ ἔγκλημά του τὸ ὡδήγησα ἐγώ. Μοῦ ἦτο ἀπαραίτητος κάποια ἐκδίκησις. Διὰ νὰ πραγματοποιήσω ὅμως τὴν ἐκδίκησίν μου αὐτὴν ἐχρειαζόμουν χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐδέχθη ὁ ἀδελφός μου νὰ κλέψῃ ἀπὸ σᾶς. Χρήματα πρόχειρα δὲν εὑρῆκε, εὑρῆκεν ὅμως τὰ ὡραῖα βαρύτιμα κοσμήματά σας, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ σᾶς ἀφῄρεσε μοῦ τὰ ἔστειλε διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἐκδίκησίν μου ἐναντίον ἑνὸς ποὺ μὲ κατέστρεψε. Μετὰ τὴν κλοπὴν ὁ μικρὸς ἐκρύφηκε μέσα εἰς τὸν πύργον σας ὅπου προπαρεσκεύασε τὸ νέον του ἔγκλημα: τὴν πυρκαϊάν».

Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποὺ ἔγινα ἀφορμὴ νὰ λυπηθῆτε τόσον, πιστεύσατε ὅμως ὅτι εἰς μερικὰς περιστάσεις τὸ ἔγκλημα εἶναι ἀπαραίτητον».

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΜΠΑΡΕΝΩ

Ἀγάπης Λόγια

Τὴν στιγμὴν στάλαξε στὴν γλυκύτερο νέγκς, μ' ἐρώτη-
—Δὲν θάξ-γε εὐτυχίαν!
ποὺ ὁ πόθος ἐψυχή μου τὸ κταρ τῆς ἡδοσες:
συνόσουν ἄρα-μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, κάποια στιγμὴ, σὰν αὐτή;

Ὅλες ἡ γυναίκες εἶναι γιὰ ὅλους, γιὰ μένα εἶσαι μόνον ἐσύ. Ἡ αἰσθήσεις μου δὲν παίρνουν ζωὴν παρὰ μόνον ἀπὸ σένα.

Ἐζήτησα νάσαι γιὰ μένα ἡ μοναδικὴ γυναῖκα. Πίστεψε τώρα λοιπόν. Δὲν μὲ συγκινεῖ τίποτε, δὲν μὲ συναρπάζῃ τίποτε, γιὰ μένα εἶναι μιὰ ξένη ζωὴ οἱ συνηθισμένες πόθοι, τὰ συνηθισμένα λόγια, ἡ συνηθισμένες λατρείες. Ἐγὼ σὲ ποθῶ ὅπως δὲν ἐπόθησα ποτέ μου γυναῖκα, γιατὶ καμμία γυναῖκα δὲν μπορεῦσε νὰ φθάσῃ στὸ ἰδανικό μου, γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶσαι μόνον ἐσύ.

Ὄχι λοιπὸν ἀμφιβολίες πειά. Ἡ ἀμφιβολίες σου μὲ πικραίνουν πολύ, μὲ πικραίνουν τόσο ποὺ σκέπτομαι τότε μήπως δὲν εἶμαι ὅσον εὐτυχῆς ἐζήτησα νάμαι μαζῆ μου. Καὶ τότε ξυπνῇ κάποια συνείδησις ποὺ τότο γλυκὰ εἶχες ἀποκοιμήσει. Ὤ, ἂς μὴ ξυπνήσῃ πειά. Σ' ἀγαπῶ. Φθάνει.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑ

Κάτι πῆγα νὰ σοῦ πῶ.
Καὶ τὸ ξέχασα καὶ πάει.
Τὸ κεφάλι μου κυτπῶ
Π' ἔμαθε νὰ λησμονάῃ.

—Μὴ ζητᾶς, μελαχροινή,
Δὲν μιλεῖς, μιλεῖ τὸ βλέμμα.
Ὅσα ἡ γλῶσσα λησμονεῖ
Ὅλα λὲν πῶς εἶναι ψέμμα.

Στάθης Λούπας

Η ΦΩΝΗ ΜΙΑΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Μαῦρε γιατρέ, ποὺ ἀχόρταγα κυτταζεις,
τὸ σῶμα τὸ νεκρὸ ποὺ σοῦχουν φέρει
καὶ τὸ γυμνό μου κρέας κομματιαζεις
μ' ἀκονημένο κι' ἄπονο μαχαίρι,
ἄκουσε! Ξέρεις τ' ἤμουν πρὶν πεθάνω;
—Κόψε ὅσο θέλεις, σχίσε τὸ κορμί μου
ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μαρμαρο ἐπάνω
θὰ σοῦ ἱστορήσω τὴν παληὰ ζωή μου!

Στοὺς δρόμους ἐμεγάλωσα... Πατέρα,
ἀδέλφια. σπίτι, συγγενεῖς, δὲν εἶδα...
Ξυπόλυτη, μισόγυμνη, ἀγέρα
καὶ σύννεφα εἶχα μόνη μου κοιτίδα.

Δοκίμασα τῆς νύχτας τὴν ἀγρύπνια,
τὴν προσευχὴ ποὺ λὲς καὶ πάει χαμένη,
δοκίμασα τὴν κρᾶα πεῖνα ξύπνια
κι' ἀπελπισιὰ πικρή, φαρμακωμένη.

Ὅλους δοκίμασα τοὺς μαύρους κόπους,
τῆς φτώχειας τὴ ντροπὴ καὶ τὴ λαχτάρα..
Ἐγνώρισα ἐχθροὺς, ὄχι ἀνθρώπους
κι' ἐτράφηκα μὲ δάκρυ καὶ τρομάρα.

Μιὰ μέρα—ἦταν ἡ στερνή μου τύχη!—
εἰς τοῦ νοσοκομείου ἕνα κρεββάτι
χύμηξ' ἕνα πουλὶ μὲ μαῦρο νῦχι
καὶ τὸ φτερό του μῶκλεισε τὸ μάτι.

Καὶ πέθανα... —τ' ἄκοῦς; —ἔτσι μονάχη,
σὰν σκύλλος ποὺ ψοφάει μὲς τὸ σκουπίδι,
χωρὶς τ' αὐτί μου ἕνα λόγο νἄχῃ
γιὰ συντροφιὰ στὸ μακρυνὸ ταξεῖδι.

Γιὰ ἴδὲς μαλλιά! γιὰ κύτταξ πῶς λάμπουν
μαῦρα, πυκνά, μακρυά! Δὲν τἄχῃ ἄλλη!
Ἀφίλητα κι' ἀχαΐδευτα θὲ νἄμπουν
στῆς κρύας γῆς τὴν παγωμένη ἀγκάλη.

Κύτταξε σῶμα.,. λιγερό, παρθένο!
Δὲν τ' ἄγγιξε ποτέ του ξένο χέρι
Τώρα τὴν παρθενιὰ του πεινασμένο
παίρνει τὸ κοφτερό σου τὸ μαχαίρι.

Σχίσε το, κόψ' το! κάμε το κομμάτια
ἀκούραστος καὶ μὲ βουδὸ τὸ στόμα.
Χόρτασ' τὸ χέρι, χόρτασε τὰ μάτια
στὸ σῶμα αὐτό, στὸ πουλημένο σῶμα.

Ψᾶξε με, σκάλεψέ με, μὴ σὲ νοιάζῃ!
Εἶμαι σκουπίδι... κρέας πεταμένο.
Σκάψε βαθειὰ μου νἀῦρῃς ποῦ φωλιάζει
τῆς πείνας τὸ μυστήριο κρυμμένο.

Βάλ' τὸ μαχαίρι σου πιό μέσ' ἀκόμα,
ξερρίζωσ' τὴν καρδιὰ μου ἀπ' τὰ βάθη...
καὶ ρώτησ' την... τὸ ἄλαλό της στόμα
του πόνου τὸ μυστήριο θὰ σοῦ μάθῃ.

Μπροστά σου ἐδῶ γυμνὴ πονῶ, στενάζω.
—τὸ ξέρεις! —ὁποφέρω ἀκόμη... κλαίω..
Μὲ τὰ γυαλένια μάτια σὲ κυττάζω
καὶ δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς—σοῦ τὸ λέω.

Γιατὶ ἀπ' τὸ χείλη μου τὸ πικραμένο
βγαίνει στερνὴ φωνή, στερνὴ λαχτάρα...
Κι' εἶνε—τ' ἄκοῦς;—ροχαλητὸ πνιγμένο,
εἶνε βλαστήμια, ἀνάθεμα... κατάρα!

ADA NEGRI

Μιὰ γυναῖκα ἐπέρασε

ΚΙ' ΑΠΟΨΕ...

.....τὸ τραγούδι μου θρῆνος... Ἡ καρδιά μου ξεσπᾷ σὲ κλάμματα, καὶ τὸ χέρι μου στὸ γράψιμο. Καὶ γράφω—γράφω τὴ δυστυχία ποὺ αἰστάνθηκα μιὰ ἑβδομάδα μακρυά σου... Ὁ κόσμος χωρὶς ἐσένα, εἶναι γιὰ μένα, σὰν ἕνα δωμάτιο χωρὶς ἔπιπλα, καὶ σὰν μιὰ φύση χωρὶς δέντρα. Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος χωρὶς τὴ παρουσία σου...

..... Μὲ τὸ γράψιμο θαρρεῖς πῶς ἡ πέννα ξελαφρόνει τὴν πίκρα ἀπ' τὴ καρδιά μου, ὅπως τὴ μαύρη μελάνη σταλιὰ-σταλιά!.... —Μπᾶς καὶ δὲν εἶναι μαύρη ἡ ψυχή μου; Μιὰ καρδιὰ χωρὶς ἐκεῖνο ποὺ λατρεύει, εἶναι μαραμμένη, μελαγχολική, σὰν καὶ τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα ποὺ πέφτουν στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ χειμωνιάτικου ἀέρα. Μιὰ μέρα ἂν δὲν λάβω γράμμα σου, ἡ καρδιά μου θὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ πιά....

Τραγουδῶ, καὶ τὸ τραγούδι μου ἀντίλαλος στὴ χειμωνιάτικη, βουβή, βραδυά.....

Νάρκισσος

ERNESTE DAUDE

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομο γιὰ νὰ φωνάξῃ τοὺς χωροφύλακας. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως μία νεωτάτη γυναῖκα εἰσώρμησε, χορεύμενη καὶ γελαστή, μέσα στὸ γραφεῖο του.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια, φίλε μου, ὅτι πάντοτε προθύμως καὶ εὐχαρίστως μὲ δέχεσαι; ἐρώτησε πλησιάζοντας τὸν ἀνακριτή.

—Πάντοτε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀποπειρώμενος νὰ χαμογελάσῃ. Ἀλλ' ἄρησε πρῶτα, ἀγαπητή μου, νὰ διώξω τὸν κατηγορούμενον αὐτόν.

Ἡ κυρία Σαραμὶ ἐπλησίασε τρέμουσα τὸν σύζυγό της καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, παρατηρόντας τὸν Κουτσογιάννη μὲ ἔκφρασιν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου:

—Ὤ, σὲ παρακαλῶ, μὴ τὸν διώξῃς ἀκόμη. Ἄφησε νὰ τὸν δῶ. Εἶναι ἕνας μεγάλος κακοῦργος. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Τὸν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου;

Σᾶς προξενῶ φόβον, κυρία, ἐρώτησε ξαφνικὰ ὁ κατηγορούμενος. Εἶμαι γέρος καὶ ἀνίσχυρος. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι οὔτε ὅσον κακὸς φαίνομαι, οὔτε ὅσον ἐπίφοβος λένε. Μὲ κατηγοροῦν γιὰ ἕνα μεγάλο ἔγκλημα καὶ εἶμαι ἀθῶος.

—Ὅλοι τὸ ἴδιο λένε, εἶπεν ὁ Σαραμί.

—Ἐν τούτοις, φίλε μου, εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἔνοχος; Ἂν ὁ ἀληθὴς ἔνοχος διέφυγε καὶ ἂν ὁ γέρος αὐτὸς εἶναι θῦμα τῆς ἀδυναμίας του καὶ τῆς κακομοιριᾶς του;

—Ὄχι, ὄχι! Κρίνω ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς διαδόσεις. Ἔχω ἐδῶ ἀποδείξεις.

Καὶ ἔδειχνε τὸ μικρὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο, μεταξὺ τῶν ἐγγράφων, τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκότωσαν τὴ Ζουλιέττα καὶ ἡ βέρα ποὺ βρῆκε ὁ Κουτσογιάννης.

Ἡ κυρία Σαραμὶ ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ τραπέζι. Τὸ βλέμμα της προσείλκυσεν ἡ γυαλάδα τῆς βέρας. Τὴν ἔπηρε μέσα στὸ λευκό της χέρι καὶ χαμογελόντας τὴν ἔδειξε στὸν ἄντρα της.

—Εἶναι καὶ τοῦτο, εἶπε, πειστήριον; Νὰ πῶς μεταχειρίζεσαι τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου μας. Τ' ἀφίνεις μαζῆ μὲ τόσα ἄλλα πράγματα μὲ κίνδυνον νὰ τὸ χάσῃς.

—Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ δακτυλίδι αὐτό, ἀπήντησεν ὁ δικαστὴς μὲ καταφανῆ συγκίνησιν.

—Πῶς! Δὲν εἶναι δικό σου; Γιὰ κύτταξε λοιπόν. Εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ φορῶ. Ἀλλωστε ποὺ εἶναι τὸ δικό σου δακτυλίδι;

—Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι τὸχασα, ἀγάπη μου.

—Καθόλου. Νάτο σοῦ λέγω. Κύτταξε, τὰ ὀνόματά μας εἶναι χαραγμένα.

Ἡ κ. Σαραμὶ παρετήρησε τὴ βέρα καὶ δυσαρεστήθηκε πολύ, βλέποντας ὅτι τὰ ὀνόματα, ποὺ περίμενε νὰ δῇ χαραγμένα, εἶχαν ἐξαλειφθῆ.

—Εἶναι πολὺ περίεργον, εἶπε. Καὶ εἶπες ὅτι ἔχασες τὴ βέρα σου;

—Ναί, δυστυχῶς. Δὲν ξέρω ὅμως ποῦ καὶ πότε. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ εἶναι ἐν τούτοις πειστήριον, ἂν καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι μοιάζει παραδόξως μὲ τὸ δικό μου.

Ὁ Κουτσογιάννης ἤκουσεν ὅλην αὐτὴ τὴν συζήτησιν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κ. Σαραμὶ διόλου δὲν ἐπείσθηκε ἀπὸ τῆς δικαιολογίες τοῦ ἀνδρός της, παρὰ εἶχε ὑπονοίας γιὰ τὴ βέρα καὶ προσποιητὰ φαινόταν ὅτι παραδέχεται, ὅσα ἔλεγεν ὁ σύζυγός της.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐστερέωσε τῆς ὑπονοίες του

—Πρέπει ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθεια, σκεπτόταν.

—Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ διώξω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; ἐρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὴ γυναῖκα του.

—Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀφῃρημένη.

Ὁ κ. Σαραμὶ ἐκάθησε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ γράψῃ κάποια διαταγή.

Ἡ γυναῖκα του ἔμενεν ὀρθὴ μετοξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ Κουτσογιάννη.

Ὁ Κουτσογιάννης τὴν ἐπλησίασε.

—Κυρία μου, ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν γεμάτην οἶκτο, ἐμπιστεύθησε τὸν ἄντρα σας νὰ καταστρέψῃ ἕνα ἀθῶο. Μπορεῖτε τὰ τὸ κάνετε. Παρακαλέστε τον νὰ διατάξῃ νὰ μὲ ἀποφυλακίσουν. Καμμία κατηγορία δὲν ὑπάρχει ἐναντίον μου. Αὐτὴ ἡ καλωσύνη, σᾶς βεβαιῶ, θὰ σᾶς φέρῃ μεγάλην εὐτυχία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἐμπῆκαν οἱ χωροφύλακες, διαταχθέντες ἀπὸ τὸν ἀνακριτή.

Ὁ Κουτσογιάννης ἐτοποθετήθη στὸ μέσον καὶ ἄφησε νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἔξω, χωρὶς νὰ λόβῃ ἀπάντησιν παρὰ τῆς κυρίας Σαραμί. Παρετήρησεν ὅμως, ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ ἀνακριτοῦ εἶχε συγκινηθῆ τόσον ὥστε τὰ μάτια της φαινόνταν δακρυσμένα.

—Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖον κατηγοροῦν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; ἐρώτησεν ἡ κ. Σαραμί, ἀμέσως μόλις ἔμειναν μόνοι.

Ὁ ἀνακριτὴς καθόταν στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του. Ἐκάθησε τὴ γυναῖκα του στὰ γόνατά του, ἐπέρασε τὸ χέρι του στὴ λεπτὴ της μέση καὶ μὲ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ ἔρωτα, περισσότερον προσποιητὸ παρὰ ειλικρινῆ, τῆς εἶπε:

—Γιατὶ ἡ ἐρώτησις αὐτή, ἀγαπητή μου Φρανσίνα; Γνωρίζεις καλὰ ὅτι δὲν θέλω νὰ μαθαίνῃς τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ἐπάγγελμα μου μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀσχολοῦμαι. Θὰ τσράξω τὴ ψυχή σου καὶ τὴ φαντασία σου καὶ θὰ γεμίσω μὲ ἀγανάκτησιν τὴν καρδία σου. Νὰ ἀναμίξω ἐσένα, τὴν τόσον ἀγνὴ εἰς τὶς ἀτιμίες αὐτές. Ὄχι, ὄχι! Μὴ τὸ πιστεύσῃς αὐτὸ ποτέ.

Ἡ Φρανσίνα ἄκουγε τὸν σύζυγό της μὲ σοβαρότητα τέτοια ποὺ ἔδειχνε ὅτι, παρὰ τὰς προσπαθείας ποὺ κατέβαλλεν ὁ ἄντρας της γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, αὐτὴ εἶχε σταθερὴ ἰδέα.

Ἦταν ὡραία σὰν τὴν Παναγία τοῦ Ραφαήλ. Ἀπάνω στὸ μέτωπόν της, ποὺ ἦταν στεφανωμένο ἀπὸ πλούσια μαῦρα μαλλιά, ἔλαμπε μιὰ ἀγνότης ἀγγελική, μέσα δὲ στὰ μεγάλα καὶ ζωηρὰ μάτια της σκορποῦσαν τὴν γλυκειά των ἀντανάκλασιν μόνον οὐράνιοι διαλογισμοί.

Ἀφοῦ ὁ σύζυγός της ἐσιώπησεν, ἐκούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπήντησεν:

—Ὅ,τι μοῦ λές, εἶναι ὀρθὸ καὶ ἡ φροντίδα σου γιὰ μένα εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης σου. Εἶμαι ὅμως γενναιοτέρα ἀπὸ ὅσον φαντάζεσαι καὶ ἡ περιγραφὴ ἑνὸς ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἐξετάζεται, οὔτε θὰ μὲ τρομάξῃ, οὔτε θὰ μὲ καταπλήξῃ ὅσο φοβᾶσαι. Ἄλλωστε, ἂς τ' ὁμολογήσω, ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν δυστυχισμένον ἐκεῖνο γέρο, ποὺ τὸν λένε Κουτσογιάννη. Ὁ κατηγοροῦν γιὰ ἕνα ἔγκλημα τόσο φρικῶδες, ὥστε δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῇς. Ἔχω μιὰ προαίσθησιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀθῶος κι' ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Δὲν ἔρχομαι στὸ γραφεῖο σου, ὅπως ξέρῃς. Ἤρθα σήμερα κατὰ τύχην. Βέβαια μ' ὡδήγησεν ἡ Θεία Πρόνοια. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω γιατὶ κατηγορεῖται ὁ Κουτσογιάννης. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἄκουσες; Ὅλα.

Τὰ τελευταῖα της λόγια τὰ ἐπρόφερε μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ ἔντονη.

—Τὸ ἀπαιτεῖς; ἐρώτησε χαμογελόντας ὁ κ. Σαραμί, προφανῶς ταραγμένος.

—Ναί! Τὸ ἀπαιτῶ. Γιὰ ποιὸ ἔγκλημα κατηγορεῖς τὸν Κουτσογιάννη;

—Γιὰ φόνο;

—Τὸ ἐννόησα. Καὶ τὸ θῦμα ἐπέθανε;

—Κτυπήθηκε μὲ μαχαῖρι στὸ στῆθος καὶ ἐξέπνευσεν αὐθωρεί.

—Μὲ μαχαῖρι! ἀνέκραξεν ἡ Φρανσίνα καὶ ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκότωσαν τὴ Ζουλιέττα καὶ εἶπε:

—Μ' αὐτὸ τὸ μαχαῖρι;

—Ναί, μ' αὐτό.

Ὁ κ. Σαραμὶ χαμογελοῦσε πάντοτε, ἀλλὰ φοβισμένα. Ἡ ὡραία Φρανσίνα ἐξήταζε μὲ μεγάλην περιέργεια τὸ μαχαῖρι.

Ἔξαφνα εἶπε:

—Δὲν εἶχες ἕνα ὅμοιο στὸ γραφεῖο σου;

—Ὁ ἀνακριτὴς ἀνεσκίρτησε καὶ ἀπήντησε:

—Ἀλήθεια. Τὸ ἔχω ἀκόμη.

—Καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ Κουτσογιάννης μπόρεσε νὰ τρυπήσῃ ἕνα ἀνθρώπινον στῆθος μὲ τὸ λεπίδι αὐτό;

—Εἶμαι πεπεισμένος.

—Ἀπὸ ποῦ;

—Ἀπὸ τὰ γεγονότα.

—Καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ ποιὰ εἶναι;

—Ἄ! ἀγαπημένη μου Φρανσίνα, ξέρεις ὅτι μὲ ἀναγκάζεις νὰ παραβῶ τὰ καθήκοντά μου; Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα τ' ἀποκαλύπτω...

—Λέγε, λέγε, τὸν διέκοψεν ἡ Φρανσίνα. Ποιὰ ἡλικίαν εἶχε τὸ θῦμα;

—Δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

—Ἤτο ἄνδρας ἢ γυναῖκα;

—Γυναῖκα, ἕνα ὡραῖο κορίτσι, τόσο ξανθὸ ὅσον εἶσ' ἐσὺ μελαγχροινή.

Καὶ ποιὸ συμφέρον εἶχεν ὁ γέρος ἐκεῖνος νὰ τὴν σκοτώσῃ;

—Ἦταν γόνθος κόρη του. Εἶχεν ἐραστὴ καὶ γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν θανατώσῃ;

Καὶ οἱ δυὸ ἐσιώπησαν λίγα λεπτά. Ἡ κ. Σαραμὶ ἐσκέπτετο. Στὸ τέλος εἶπεν:

(Ἀκολουθεῖ)

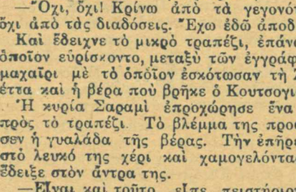

ΕΚΕΙΝΕΣ Η ΠΕΤΣΙΝΕΣ ΖΩΝΕΣ ..

Ὥστε λοιπόν, ἀγαπητή μου ντεμουαζέλ, εἶσθε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν νέαν μόδαν τῆς πέτσινης ζώνης; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ διαβολάκος αὐτός, τὸν ὁποῖον προσαρμόζετε στὴ μέση σας ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀφαιρῇ χρόνια ἀπὸ τὴν ράχι σας. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι δυσάρεστον Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι δυσάρεστον εἶναι ὅτι ἡ πετσένια ζώνη εἶναι ἕνας πολὺ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς διὰ τὴν κομψότητά σας. Κατασταρέφει, ἀγαπητή μ

"PASSION,,

Ὁ Ἔρως, ὅπως τὸν ἐννοοῦμε σήμερα, εἶναι ἕνα πάθος. Πάθος, μὲ τὴν πραγματικὴ σημασία του, ἕνα πάθημα δηλαδή, συμφορά, ἀμπαθῆς κατάστασις, ἀσθένεια...*Passio calamitas!* ὅπως ἔλεγαν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὄλ' αὐτὰ εἶναι περαστικά, — ἢ θανατηφόρα. Καὶ ὁ σημερινὸς ἔρως εἶναι περαστικός,— ἢ θανατηφόρος.

Ὁ ἔρως, ὁ πραγματικός, ἔπρεπε νὰ περιορίζεται στὸ αἴσθημα τὸ ἰσχυρὸ τῆς ἀγάπης ποῦ μιὰ ψυχὴ αἰσθάνεται γιὰ κάποιο ἄλλο ὄν.—Ἐδιαβάσατε τὴν ἱστορία ἑνὸς ζωγράφου;

Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔρως. Τί εἶναι ὅμως σήμερα;

Σ' ἕνα σαλόνι, σ' ἕνα ντάνσυγκ, σ' ἕνα κέντρο ὁποιοδήποτε, τὸ βλέμμα ἑνὸς νέου καρφόνεται στὶς προκλητικὲς γραμμὲς ἑνὸς ἡμιγύμνου γυναικείου σώματος, καὶ ἀφοῦ τῆς παρακολουθήσῃ λεπτομερῶς σταματᾷ σὲ καλοκρεγιοναρισμένα χειλάκια ποὺ ὑπόσχονται νέκταρ, σὲ ὡμορφοβαμμένα μάτια ποὺ προδίδουν λαγνεία, σὲ ξανθὸ ἢ μαῦρο ἢ καστανὸ ὀντουλαρισμένο κεφαλάκι ἀλὰ γκαρσὸν ποὺ προκαλεῖ χάδια καί...*conp de fondre!* Ἡ καρδιὰ τοῦ νέου πυροπολεῖται... Ἀλλὰ λάθος: δὲν πυροπολεῖται ἡ καρδιά του, πυροπολοῦνται ὁλατά μέλη τοῦ σώματός του! «Σᾶς ἀγαπῶ, Δεσποινίς». Εἶναι κατὰ συνθήκην ψεῦδος: ἔπρεπε νὰ 'πῇ «Κορίτσι μου, σὲ λαχταρῶ, σὲ ποθῶ». Ἡ συνέχεια ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δεινότητα τῆς Δεσποινίδος περὶ τὸ φλερτάρειν. Ἢ θὰ τὸν τυλίξῃ ἢ φτοῦ, κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάλι.

Φοβοῦμε μὴ χαρακτηρισθῶ πολύ «*echo nant*» Δὲν δίνω στὴ λέξι «τυλίγω» κακὴ σημασία. Σήμερα, ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, *l'état des choses*, εἶναι στὰ χέρια τῆς γυναίκας Ὁ πόλεμος ὁ μακρὸς ἔφερε τὸν ἄνδρα ἀντιμέτωπο τῆς γυναίκας μὲ ἀγρίας διαθέσεις. Ὅλα προδίνουν ὅτι τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἢ λεπτὲς συνείθειες τῆς παλιᾶς ἐποχῆς τῶν Λουδοβίκων τῆς Γαλλίας. Στὸν χορό, ὑπὸ ἤχους ἀγρίους, καὶ κρότους μπουκαλιῶν καὶ τεντζερέδων, τὰ ἀνδρικὰ χέρια ἀρπάχουν τολμηρά, —ἀναιδέστατα,—τῆς ἄσπρες γυναικεῖες σάρκες, σήμερα κολλοῦν σὲ στάσεις βακχικές, καὶ στὰ μάτια μπαμπάδων καὶ μαμμάδων ἀξιοσεβάστων, τὸ ἥλεκτρον τρίβεται ἐπιμόνως μὲ τὴν μαλλιαρὴν προβιάν: πῶς νὰ μὴ παραχθῇ ἠλεκτρισμός; Εἶναι ἔρως αὐτό;

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, στὴν ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ ποὺ ἡλικιωμένος, ὁπωσδήποτε, σύζυγος εἶχε ὠνειρευθῆ παίρνοντας τὴ φτωχὴ νοικοκυροῦλα, ἡ τζάδ μπάντ φέρνει τὴν θύελλα. Τὸ νεαρὸ ἀτίθασσο γυναικεῖο κεφαλάκι φουσκώνει ἀπὸ τὸν τρελλὸ ἀέρα τοῦ μπλοῦφδξ-τρὸτ καὶ τὸ στόμα ξεχνᾶ πῶς ὡρκίσθηκε πίστι στὴν οἰκογένεια γιὰ νὰ κολλήσῃ μὲ τὴ μανία τοῦ πάθους στὰ ξυρισμένα χείλια τοῦ νεαροῦ καβαλλιέρου... Πόθος, πάθος... Τυφλώνουν, παρασύρουν, γκρεμίζουν στὴν ἀτιμία καὶ πνίγουν στὸ αἷμα...Ἔρως αὐτό;

Ἀλλοῦ πάλι, ἡ γυναικεῖα καρδιὰ—τὸ μυστήριο αὐτὸ τὸ ἀνεξυχνίαστο, ἀφίνει τὸν νόμιμο ἔρωτα, περιφρονεῖ τὴν τίμια ἀποκατάσταση, ἐγκαταλείπει οἰκογένεια, εὐμάρεια, ἡσυχία, ὑπόληψι καὶ παραδίνεται ὁλόκληρη, τυφλό, ἀκατανόητα σ' ἕνα πάθος ἀκατάληπτο γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ πέφτει ἑκούσια στὴν φτώχεια, τὴν καταφρόνια, τὴν ἀτιμία... Εἶναι ἔρως αὐτό;

Ἀπὸ τὸ σκληρὸ θρανίο τοῦ Σχολείου, ὁ νεαρὸς καὶ ἡ νεαρή, βρίσκονται ξαφνικὰ στὸ βελούδινο καναπεδάκι τοῦ μπάρ, ξεκουρασμένοι ἀπὸ τὸν τρελλότερο σίμμυ... Τὰ χέρια σφίγγονται δυνατά...Ἡ καρδιὲς κτυποῦν φοβερά. Δυὸ λέξεις ψεύτικες καὶ κενές: «Σ' ἀγαπῶ». Ἕνα φίλημα. Ὁ ἔρως κατερρακώθη. Ἴσως θὰ πανδρευθοῦν. Ὄχι ἀπὸ ἔρωτα. Μετὰ δύο μῆνες ὁ κόρος. Πάει!.. Ἴσως δὲν θὰ πανδρευθοῦν γρήγορα. Θ' ἀγαπιοῦνται ἕνα χρόνο, δύο, περισσότερα.. Νομίζεται ἀπὸ ἔρωτα; Ὄχι! Ποτέ! Τότε πῶς δὲν παύει τὸ αἴσθημά των; Δύο λόγοι: συμφέρον ἢ ζήλεια. Συμφέρον μέν, ἂν πρόκειται περὶ συντηρήσεως, περὶ χρηματικῆς ὑποστηρίξεως, περὶ ὑποσχέσεων γάμου, (γάμον! θὰ εἰποῦμε καὶ γι' αὐτὸ ἀργότερα). Καὶ ζήλεια, ὁ κυριώτερος λόλος, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνδρας φαίνεται πῶς ἀγαπᾷ...πῶς λατρεύει. Δὲν ἀγαπᾷ, ὄχι, ζηλεύει... Δὲν ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ ποθῇ πειὰ δυνατὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀπήλαυσε, εἴτε ὅλως διόλου εἴτε μερικῶς, ἀλλ' ὁ ἄνδρας εἶναι ἐγωϊστής, καὶ ὅταν δὲν εἶναι καὶ στωϊκὸς μαζύ, ζηλεύει. Ζηλεύει ὁποιονδήποτε εἶναι πιθανὸν ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἴδια ἡδονὴ ποὺ ἀπήλαυσε αὐτός. Καὶ ἐπειδὴ ζηλεύει, συγκρατεῖ τὴν γυναῖκα, τὸ εἴδωλο, τὸ ἀντικείμενο τῆς ζηλείας, τὸ ὄργανο τῆς ἡδονῆς, τὴν συγκρατεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα—ἀκόμη καὶ μὲ ψεύτικους ὅρους ἀγάπης, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν τεχνικότερη ὑποκρισία. Καὶ ἡ γυναῖκα, ἄλλος ἐγωϊσμός, δέχεται νὰ γελοιέται καὶ συγκρατεῖται.

Χειροκροτήσετε. Θεαταί! Ἡ κωμῳδία τῆς ζωῆς παίζεται θαυμάσια. Ἴσως θὰ παίζεται ἐπὶ πολύ, ἂν δὲν διακοπῇ ἀπὸ κάποιο πιστολισμὸ ἢ μαχαιροχτύπημα Ὑμνήσετε, ποιηταί! Ὁ ἔρως θριαμβεύει...

Ma pirole, μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω τὸν Μεφιστοφελὴ νὰ γελάει, ὅπως τὸν «Φάουστ»: Χά! χά! χά! χά!...

ΜΙΜΗΣ

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΩΣ

Ὁ σύζυγος τῆς Μαντῶς εἶναι παρὰ πολὺ θυμωμένος. Ἡ γυναῖκα του ἔχει ἐραστήν. Ἀ, εἶναι βέβαιος γι' αὐτό. Προχθὲς ἡ Μαντὼ ἦταν κλεισμένη μαζῆ του μιὰ ὁλόκληρην ὥρα μέσα στὸ σαλόνι καὶ τοῦλεγε τοῦ κόσμου τὰ γλυκόλογα.

Τῆς λέγει λοιπόν:

—Μαντώ, αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ πάρῃ τέλος. Ἔχεις ἐραστήν.

—Μάλιστα, κύριε. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

—Πηγαίνεις μαζῆ του περίπατο.

—Μάλιστα.

—Κλειδώνεσαι μαζῆ του ὧρες ὁλόκληρες στὸ σαλόνι.

—Ἀλλὰ ποῦ ἤθελες, κύριε, νὰ κλειδωθῶ; Στὸ λουτρό;

—Καὶ τοῦ λὲς ἕνα σωρὸ γλυκόλογα.

—Τί νὰ σοῦ κάνω; Τὸν συνήθισα βλέπεις σ' αὐτὴ τὴν τακτικήν

—Ναί, μὰ ἐγὼ εἶμαι σύζυγός σου κ' ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν ξεσυνηθίσῃς. Ἀμέσως μάλιστα.

—Κ' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Φθάνει νὰ τὸν δῇς γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο ἔχω δίκηο

—Νὰ τὸν δῶ εἶπες; Καὶ πῶς.

—Ἄ, αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατον. Τὸν ἔχω ἐδῶ.

—Ἔ;

—Ναί, ναί. Ἐδῶ στὸ σαλόνι.

—Μαντώ;

—Καϋμένε, θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς τὸν ἄγριο μὰ δὲν μπορεῖς. Πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε.

Ἡ Μαντὼ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἀπαθέστατα δείχνει στὸν ἄντρα της ἕνα μαλλιαρὸ μικρό... σκυλλάκι

—Αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος σου;

—Μάλιστα, κύριε. Μήπως θέλεις νὰ μονομαχήσῃς μαζῆ του;

—Θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω γιατὶ μοῦπαιξες αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

—Θυμᾶσαι προχθὲς τὴ νύχτα ποὺ ἤλθα κοντά σου;

—Ναί.—Καὶ σ' ἐφίλησα;—Ναί.— Καὶ σ' ἐτσιμποῦσα στὸ λαιμό,—Ναί.—Κ' ἐσὺ κοιμήθηκες;—Ναί —Ναί; Γι' αὐτὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ σ' ἐκδικήθηκα. Εἶναι ἄλλο;

Ο ΑΤΤΙΚ.

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ἐρῶικος Χριστόπουλος: Ἐτῶν 22. Μοντέρνος, ἰδεώδης, ἐγκεκυμμένος καὶ πολὺ ὑπομονετικός. Νοιώθοντας τὸν ἑαυτόν του μέσα στὸ ψέμα τῆς ζωῆς, μὲ τὴ καρδιὰ γεμάτη πόνο καὶ τὴ ψυχή του μὲ θλίψη, ζητεῖ σύντροφο, μιὰ ὑπαρξοῦλα ποῦ νὰ δοκίμασε τὸ πόνο καὶ τὴ θλίψη.

—Floria: Ἐτῶν 20, μελαχροινοῦλα μὲ ὁλόγλυκο προσωπάκι καστανὰ μαλλιὰ καὶ μὲ πολὺ ὤμορφα μάτια ποὺ μὲ τὸ μυστηριῶδες ἀκτινοβόλημα μαγεύουν κάθε διαβάτη. Καρδιὰ ἐξαιρετική. Μορφωμένη, εὐγενής, ζωηρά, συντροφιὰ πολῦ εὐχάριστη. Τρελλαίνεται γιὰ περιπέτειες. Ἀγαπᾷ τὴν ἐρημιά, τὴν ἄγρια τοικυμία. Δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τῆς ταιριάξῃ ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται. Ἐλπίζει καὶ περιμένει Εἶνε πτωχή. (Ἀποστολεὺς Ἐλένη).

—Πιστὸ λουλοῦδι: Ἐτῶν 25, μελαχροινός, μάτια μαῦρα καὶ μαλλιά, εὐγενής, ἱππότης, λάτρης τοῦ ὡραίου, ἐξαιρετικῶς τηνμουσικὴν τῆς ψυχῆς, τὴν ἔνειωσε στὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς Εὐρώπην τὴν ἔθαψε...Θάνατος. Ἔχει καρδιὰ ἀγαθὴ καὶ πονετική, ζητῶ φίλην ποὺ νὰ ἐδοκίμασε ψυχικὸν πόνον, καὶ ἂς μοῦ γράψῃ. *Fid s. oja Emitropoulo.*

—Passavant: Χαρακτὴρ εὔχαρις, τζέντελμαν, τέλειος γλεντζές, ἀλλ' ἄνθρωπος ἠθικῶν ἀρχῶν. Θέλει μιὰ γυναῖκα πονετικήν, μορφωμένην καὶ εὐπαρουσίαστον, μίαν κόρην ποὺ νὰ ξεύρῃ νὰ σέρεται τὸν ἑαυτόν της πρωτίστως. Ἀξιωματικὸς Πυροβολικοῦ. Τοῦ ἀρέσει ὁ χαρακτὴρ τῆς Μεδούσης ἂν εἶναι πράγματι τέτοιος. — Ἔχει καστανὰ μαλλιά, γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὸν μύστακα. Τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μουσική. Ἂν ἡ «Μέδουσα» θέλει, ἀλληλογραφοῦν ἢ ὁποια ἄλλη νομίζει ὅτι ὁ χαρακτὴρ του εἶναι ἀγαπητός.

—Φιλόστρατος: Φοιτητής, ἐτῶν 17. Σταθερὸς καὶ μεγαλόφρων, ἀνάστημα μέτριον, ὕψος ἐπιβλητικὸν καὶ στρατιωτικόν, Ἰδανιστὴς καὶ εἰς ἄκρον εἰλικρινής. Θεωρεῖ τὸν ἔρωτα, ὡς τὸ ἀληθὲς ὄν, ἔχοντα θεῖον κάλλος, θείαν καὶ ἀθάνατον φύσιν. Ὀνειρεύεται φίλην ἀνταποκρινομένην πρὸς τὰ αἰσθήματά του διὰ νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν καρδιά του καὶ νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Ὅποια συμφωνεῖ ἂς γράψῃ: *Φιλόστρατον, p ste restante.* Ἐνταῦθα.

—Βασιλ. Ραλ.: 18 ἐτῶν, ἀναστήματος μετρίου, μελαχροινός, μαλλιὰ μαῦρα, μάτια μαῦρα, ὡραῖα καὶ ἐλκυστικά, ῥωμαντικός,σοβαρός, ὑπερήφανος, εἰς τὸ ἄκρον μονότονος, καρδιὰ αἰσθηματική, θεωρῶ τὸν ἔρωτα ὡς ἱερόν, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην εἶμαι πιστός. Ἀπὸ καιρὸν ζητῶ νὰ εὕρω τὴν ἐκλεκτήν μου ὅποια μοῦ ἀνταποκριθῇ ὄχι μόνον θὰ τὴν ἀγαπήσω, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά μου θὰ τῆς χαρίσω. Ἀλληλογραφία μόνο γιὰ γνωριμία δέχομαι· γράψετε μέσῳ «Σφαίρας».

— Γρίππη: 17 ἐτῶν, νόστιμη. Γνωρίζει ζωγραφική, μουσική. Ῥωμαντική, πεθαίνει γιὰ ἐρημιές. Πονόψυχος, ἐσπλαχνικὴ καὶ θρησκολάτρης. Τὸν ἄνδρα τὸν ὀνειρεύεται πολὺ εὐγενή, μὲ λεπτοὺς τρόπους, μορφωμένον, πτωχὸν καὶ οὐχὶ ὡραῖον. Ζητῶ μόνον νὰ μένῃ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος ὅπως καὶ αὐτή. Τὸ ἔρωτα τὸν θεωρεῖ οὐχὶ ἱερόν. Ὑπῆρξε μόνον ἱερὸς εἰς τοὺς προπατόρους μας. *Post-Restante* Χανιὰ, Χρήτης.

—Ὡραία τοῦ Πέραν: Ἐτῶν 22. Σταθερὴ καὶ ἰδανική. Ἀποστρέφεται τοὺς ἐκφύλους. Νοσταλγεῖ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς. Τὸν ὀνειροπολεῖ τίμιον καὶ εὐγενῆ. Παραμένει στὰ Χανιά.

Ο ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ ἀναλυτικῶς ὁ πίναξ μὲ τὰ ὀνόματα καὶ ὅλους τοὺς ψήφους τῶν ὑποψηφίων ὅσους ἔχουν λάβει μὲ χρι σήμερον.

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Νέος 26 ἐτῶν ἀφοῦ ἔγύρισε ὅλον τὸν κόσμον καὶ τώρα εὐρισκόμενος ἐν Ἀμερικῇ σκοπεύων δε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γλυκειά πατρίδα, ἐπιθυμῶ νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ δίδας μορφωμένας ἀμέμπτου διαγωγῆς καὶ αἰσθηματικάς. Σὲ μιὰ ἐξ αὐτῶν θὴ χαρίσω τὴ καρδιά μου γιατὶ ὁ σκοπός μου εἶνε ἱερός. Ὅποια θέλει νὰ μὲ γνωρίσῃ καλλίτερα ἂς γράψῃ Engelon Gianopoulon 4640 Hastiny st Detroit Mich u s.a.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ μόρφωμένας χειραφετημένας. Γ. Ἰωαννίδης p. r. Ἀμαρούσιον,

—Εὐγενικὴ ὕπαρξις 22 ἐτῶν παρακαλεῖ δεσποινίδας ἀνεπτυγμένας καὶ καλῶν οἰκογενειῶν νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν συντροφιά των μὲ ἀλληλογραφία ἢ μὲ ἀνταλλαγὴ ὡραίων c. p. Δὲν θὰ φανῇ ἀχάριστος Διεύθυνσις Mijsot Paraskoulis p r. Alexandrie.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ... Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, μὲ μορφωμένας δεσποινίδας, Ἀθηνῶν, καὶ Πειραιῶς. Σκοπὸς ἱερός. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Δ)σις: Evange Iklavos Strada Mărăsti No 17 Braila, Roumanie.

—Προσοχή. Σοβαρὸς νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν. Σκοθὸς ὅτι ἐπακολουθῇ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράφατε: Μάρκον Πόλον p. r Διδυμότειχον.

—Κε Φοῖβε οὐδέποτε ἀλληλογράφησα μαζύ σας, προσωπικῶς, ὅμως σᾶς γνωρίζω. Ζαζά.

—Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξειδίου μου ἀρχίζω καὶ πάλιν τὴν ἀλληλογραφίαν δεχόμενος ἐπιστολὰς καὶ c p πανταχόθεν. Γράφατε: Τάκην Ἀνδρικόπουλον p r Ἐνταῦθα.

—Ἐπαναλαμβάλω καὶ πάλιν τὴν πρὸ διετίας διακοπεῖσαν ἀλληλογραφίαν μου, δέχομαι ἀντιλλαγὴν c. p καὶ ἐπιστολὰς μὲ κορίτσια πανταχόθεν. Γράφατε: Νίκον Γεωργίου, Πειραιῶς 46. Ἐνταῦθα.

—Κλαιῳῆ, ὁ χρόνος καὶ ἡ θέλησις τὰ πάντα κατορθώνει, τί λέτε; «Μενεξές».

—Πλανεμμένες ψυχὲς ψηλὰ σ' ἄγνωστα παλάτια, νοσταλγοῦν πονετικὲς συντροφισσες γιὰ ναῦρουν. «Παιδὶ τῆς Ἐρήμου», «Σιωπηλὸς Ταξειδιώτης». Πολύγυρον Χαλκιδικῆς.

—Εgilia. Σᾶς ψηφίζω μὲ ὅλη μου τὴ καρδιὰ καθότι ποθεῖς ὅτι κ' ἐγώ. Ἂν θέλετε ἀλληλογραφοῦμεν. Ἰούλιος Μπραντοιφὸρτ, p. r. Μύτικα.

—Ἀγράμπελη, σᾶς ψηφίζω γιατὶ θέλεις νὰ σ' ἀγαποῦν πολλοὶ διὰ νὰ τοὺς περιπαίζῃς. Ἔσο βεβαία ὅτι θὰ πέσῃς θῦμα ἐνωρίτερα ἀπ' ὅτι νομίζεις. Ἰούλιος Μπραντοιφὸρτ p r. Μύτικα.

—Ψυχὴ π' ἀρμενίζει σὲ γαληνεμένο γιαλὸ πῶς θἄθελε μὲ ἄλλη γιὰ νὰ σμίξῃ. «Ἰσκιος τῆς ζωῆς». Πολύγυρον Χαλκιδικῆς.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ὄμορφες Κωνσταντινοπολίτες. Προτιμῶνται Χανίων. «Πλανήτης Ἄρης», Τομπάζη 12, Πειραιά.

—Νεαρὸς μηχανικὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ χήρας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερὰς ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Κ. Ν. Ζ. Μηχανικὸν, Σκάλαν Κεφαλληνίας.

—Δεσποινίδες καὶ νέοι ἐπιθυμοῦντες νὰ γνωρίσετε δι' ἀλληλογραφίας καὶ ἀνταλλαγῆς c. p. τὰ τῆς Ἀφρικῆς ἠθη ἔθιμα καλλονάς; Γράφατε: G Contas R N K. Kinshasa Celde.

—Παρακαλοῦνται αἱ δίδες Ζ. Κ. καὶ Π. Σ. ἐκ Καανεσίου Λεβαδείας νὰ εἶνε προσεκτικώτερες. Νῖκο λαος.

—Φίλη μου. Πόσον εἶμαι λυπημένος μὲ τὸ ἀτυχὲς ἐπεισόδιον τοῦ γραφείου. Παρουσιάσθη εὐκαιρία μιᾶς στιγμῆς νὰ σὲ ἰδῶ νὰ σοῦ μιλήσω καὶ τὴν ἔχασα. Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ἀσφαλῶς θὰ μὲ παρεξήγησες. Εἶμαι βέβαιος δι' αὐτὸ διότι ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου σου τὸ ἐδείκνυε, ὅταν ἔφευγες. Δὲν ἤξευρες εἰς ποίαν ἀγωνίαν εὑρίσκομαι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Γνωρίζεις καλῶς πόσον θέλω νὰ εἶμαι λεπτὸς πρὸς σέ, καὶ ἂν κατ' ἀνάγκην ἐφάνην βάρβαρος ἦτο ἐπιβεβλημένον καὶ ἀναγκαῖον. Ἄραγε θ' ἀναγνωρίσῃς καὶ σὺ τὸ δίκαιόν μου ἢ μήπως ἰὸ τυχαῖον αὐτὸ ἐπεισόδιον θὰ ῥίξῃ πάλιν μεταξύ μας τὸ σκότος τοῦ παρελθόντος; Δὲν πιστεύω νὰ νομίσῃς ὅτι οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους σοὶ ἔγραψα ἦσαν ἁπλαῖ προφάσεις διὰ νὰ δικαιολογηθῶ ἀπέναντί σου. Θὰ ἦτο πολὺ λυπηρὸν νὰ μὲ θεωρήσῃς καὶ ὡς φεύστην. Σὲ παρακαλῶ ἂν εἶνε δυνατὸν γράψε μου ὀλίγας λέξεις ἔστω καὶ καταδικαστικάς. Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ βρεθῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντά σου, νὰ δικαιολογηθῶ, νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ τί ὑποφέρω ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ἂς μὲ κατεδίκαζες. Ἴσως πάλιν καμμιὰ φορὰ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ θελήσῃς ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν γνώμην σου καὶ τὴν κρίσιν σου ἡ ὁποία σῖα δήποτε καὶ ἂν εἶνε θὰ εἶνε σεβαστή. Μὲ πολλὴν ἀγάπην. Ὁ φίλος σου.

—Νεαρὸς ὑπενωματάρχης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας. Ἰδιαιτέρως προτιμῶνται Ρεθύμνης, Σπετσῶν, Γρεβενῶν, Ἐδέσσης. Γράφατε: Ὑπενωματάρχην Ι. Κ., Βερτεκὸπ Μακεδονίας.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ χήρας καὶ ζωντοχήρας, σκοπὸς γνωριμία καὶ δι,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράφατε: Πονεμένο παιδὶ» p r. Ἐνταῦθα

—Ἀνθή μου, θἄλθω γρήγορα μὴν λυπᾶσε; Γιῶργος Ὀρφανογιάννης.

—Χαρίζουμεν τὴν ψῆφον μας στὸν Πλανήτην καὶ Λάτρην τοῦ ὡραίου διότι μᾶς ἀρέσουν ὑπερβολικὰ οἱ χαρακτῆρες των. Κάκιά Αἰγιαλίδου καὶ Λέλα Δειλινοῦ.

—Μυκάλη σᾶς ὑπερευχαριστῶ διὰ τοὺς ψήφους σας, καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἐὰν ἐδέχεσθο τὴν ἀλληλογραφίαν. Λεωνίδας Ψ. Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Κορίτσια pardon καὶ δῶ μιὰ ματιὰ ὅποια νομίζει πῶς μπορεῖ μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν της νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ἂς γράψῃ στὴν διεύθυνσι: «Ἀπαρηγόρητον» p. r, Ἐρατεινὴ Δωρίδος.

—Χαρίζω πέντε ὁλόχρυσους ψήφους στὴ παιδοῦλα. Ἀνδρ. Πολίτης.

—Bl. M. Rue Ditug No 3 Braïla. Εἰς ἐπιστολήν σας ἀπήντησα πρὸ μηνός. Ποία ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σας; Nadina.

Ἀπαντήσεις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ ἔθεσα σχετικῶς μὲ τὸν φόνον τῆς Ζουλιέττας θὰ ἐξακολουθῶ νὰ δέχομαι μεχρι καὶ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου.

Σχετικῶς μὲ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων ἔγινε προφανῶς παρεξήγησις. Ἐξάμηνοι συνδρομαὶ τῆς «Σφαίρας» δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ δοθοῦν πρὸς *ὅλους ἀνεξαιρέτως* ποῦ θὰ ἔστελαν μίαν ἐπιτυχῆ λύσιν, ἀλλ' εἰς *δέκα* μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ βράβευσις θὰ γίνῃ διὰ κλήρων.

Πιστεύω οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὁμολογήσουν ὅτι πράγματι ἔγινε κακὴ διατύπωσις τῆς σχετικῆς λεπτομερείας.

Ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῆς εἰς τὴν 8ην σελίδα δημοσιευομένης ἀκτουαλιτέ. Τόσον καιρὸν ἀσχολούμεθα μὲ ἐπαναστάσεις ποῦ ἐγίνοντο εἰς τὴν γῆς μας, τώρα ἔχομε καὶ ἐπαναστάσεις εἰς τοὺς οὐρανίους κόσμους, ἐπαναστάσεις μάλιστα ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ λείπουν καὶ ἡ... ὀβίδες.

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σας, κ. Ἀγγελόπουλε, ἀλλὰ δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν φιλολογίαν τῆς ρεκλάμας, οὔτε νὰ χαρατσώσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ 1.50 δραχμή.

—Διὰ τὴν συνεργασίαν εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1924

«Ἰσκιος τῆς ζωῆς», «Παιδὶ τῆς Ἐρήμου», «Σιωπηλὸς Ταξειδιώτης».

Ἐγκρίνονται: *Gion*, Ὀνειροπόλος, Πουλὶ τῆς καταιγίδος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΡΙΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙΣΑΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Σὲ σένα δυστυχὴ Εὐαγγελία ποῦ ἔπεσες ὑπὸ τὸ πλῆγμα τοῦ δολοφόνου μαχαιριοῦ ἑνὸς σκληροῦ φονιᾶ τὴν στιγμὴν ποῦ – Λευκὴ καὶ Ἀγνὴ πάντοτε — σὰν Γίγαντας ἀκατάβλητος ἐπάλευες, γιὰ τὸ ψωμί σου! γιὰ τὸ ψωμὶ τῆς Μάννας σου! Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φοβερὴ κι' ἀπαίσια κοινωνικὴ σαπίλα! Λίγα μαργαριτάρια—δάκρυα θερμὰ—στὴ μνήμη σοῦ τὴν αἰώνια—Στερνὴ τιμή.—Μὲ εὐλάβεια χαρισμένα.

Μιᾶς ῥόδινης χουσῆς αὐγῆς, λουλοῦδι τοῦ Ἀπρίλη, ἀκόμα πρὶν τὰ πέταλα, ν' ἀνοίξῃς τ' ἀργυρά! Ζηλόφθονος ὁ θάνατος, σοῦ ἔκλεισε τὰ χείλη, καὶ μ' ἀπονιὰ σὲ ἄρπαξε, στὰ μαῦρα του φτερά!

Χρυσόξανθα σγουρὰ μαλιά! μαῦρα-μαῦρα μάτια! Σὰν ἀϊδονόλαλο πουλί, σ' ἀνθόφορτα κλωνιά! Δεκαοκτὼ ἀνοίξεων, ἀθῶο Ἀγγελοῦδι, Σπαρτάρισες στὰ νύχια τοῦ χάρου τοῦ φονιά!

Σὺ ποὺ χαρᾶς καὶ γέλια, τρυγύρω σου σκορποῦσες, τῆς μάννας σου καμάρι, ἀχτίδα λαμπερή! Κανένας δὲν τὸ πρόσμενε, ἢ ὁλόχαρη ζωή σου, σ' ἑνὸς φονιὰ τ' ἀτσάλι νὰ σωριαστῇ νεκρή!

Νεκρὴ! νεκρὴ σὲ κλαῖμε, φτωχὴ Εὐαγγελία μέσ' τὸν ὀνειροπλάνο, τὸν ὕπνο σ' τὸν βαθύ. Μὲ τὸ θερμό μας κλάμα, ἄχ! δὲν σὲ συγκινοῦμε, ποτὲ δὲν ξαναλάμπῃ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΙΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΝΕΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ. -- ΝΕΚΡΙΚΗ ΕΡΗΜΙΑ. -- Ο ΑΡΗΣ ΔΕΝ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΩΜΕΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ, - ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ ΒΛΗΜΑ ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΘΑ ΡΙΦΘΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἕνας ἀναγνώστης τῆς «Σφαίρας» ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, ὁ κ. Κλέων Παπαθανασίου, βοηθὸς εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ λόφου Γκρέϋ, μᾶς γράφει ἀρκετὰ περίεργα πράγματα σχετικῶς μὲ τὴν πυρετώδη κίνησιν τῶν ἀστρονόμων ἡ ὁποία γίνεται ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρὸς πλήρη διαφώτισιν τῶν μυστηρίων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πρὸς λύσιν τοῦ αἰωνίου προβλήματος περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τῶν ἀστέρων καὶ τῆς Σελήνης.

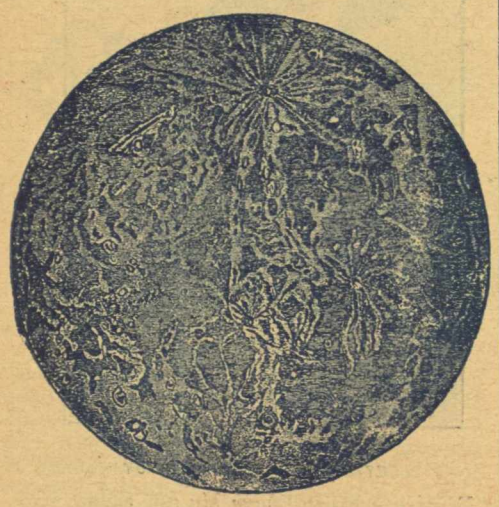

Χάος καὶ νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει εἰς τὸν Ἄρην.

«Ἄλλην μίαν φορὰν διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν ἀστρονόμων», γράφει ὁ κ. Παπαθανασίου. «Μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ Ἄρεως πρὸς τὴν γῆν νεώτατον τηλεσκόπιον τοῦ πύργου Γκρέϋ ἐτέθη πάλιν εἰς κίνησιν. Αἱ καρδίαι τῶν ἀστρονόμων ἔπαλλον μέχρι διαρρήξεως. Τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τοῦ Ἄρεως θὰ ἐξετάζετο. Μερικοί, ἦσαν τόσον βέβαιοι ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται, ὥστε ἐπερίμεναν ν' ἀνακαλύψουν ἐπὶ τοῦ πλανήτου καὶ... ἀνθρωπίνους χεῖρας κρατοῦσας μανδύλια τὰ ὁποῖα θὰ ἐκείνουν πρὸς χαιρετισμόν.

Φροῦδαι ἐλπίδες ὅμως. Εἰς τὸν Ἄρην δὲν διέκριναν παρὰ ἀμόρφους μάζας χωμάτων καὶ

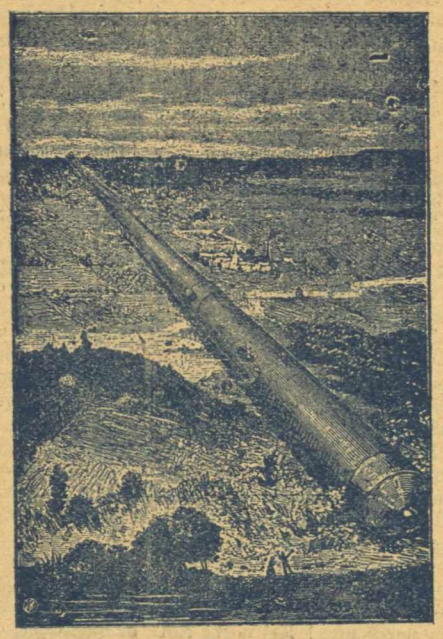

Μία φανταστικὴ ἄποψις τοῦ Βλήματος τὸ ὁποῖον θὰ ἐκσφενδονισθῇ εἰς τὴν Σελήνην.

πετρῶν καθῶς καὶ ἀφθονίαν χαραδρῶν.

Ἐπάνω δὲ ἀπ' αὐτὰ οὐδεμία ἐκδήλωσις ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀκινησία, ἐρημία, σιωπή, νεκρομάρα.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὴν πανοραμικὴν ἄποψιν τοῦ Ἄρεως τὴν στιγμὴν ὅπου εὑρίσκετο πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν.

Ὅπως βλέπετε, οὐδὲν ἴχνος ἀνθρωπίνης διαβάσεως φαίνεται. Ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ προϋπῆρξαν.

Οἱ ἀστρονόμοι ὅμως δὲν ἀπαγοητεύθησαν.

— Ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος ἀνθρώπων εἰς τὸν Ἄρην, ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχῃ κάπου ἄλλοῦ. Ἡ Γῆ εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ἔχῃ τὸ μονοπώλιον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Καὶ τὸ ἐρευνητικὸν καὶ ἀνήσυχον μάτι τῶν ἀστρονόμων ἐστράφη πρὸς τὴν Σελήνην.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ;

Πολλοὶ μέχρι σήμερον ἠσχολήθησαν μὲ τὴν Σελήνην. Ὁ ὄγκος, ἡ πυκνότης, τὸ βάρος, τὸ μέγεθος, ἡ διασκευή, αἱ κινήσεις, ἡ ἀπόστασις, αἱ λειτουργίαι τοῦ οὐρανίου τούτου σώματος, αὐτὰ ὅλα ὡρίσθησαν λεπτομερῶς. Κανεὶς ὅμως μέχρι σήμερον δὲν κατώρθωσεν νὰ ἐξεύρῃ ἕνα μέσον ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Σελήνην, τὸν ὡραῖον αὐτὸν δορυφόρον τῆς γῆς. Καὶ αἱ ἐνέργειαι καὶ αἱ ἔρευναι τῶν ἀστρονόμων ἐσταματοῦσαν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Διὰ τοῦ τηλεσκοπείου, ὅσον ἰσχυρὸν καὶ ἂν ἦτο τοῦτο ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τῆς Σελήνης. Τότε ὁ Δόκτωρ Γκέρσεϋ, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστροσκοπείου Γκρέϋ, ἐπενόησε ἕνα δαιμόνιον τῷ ὄντι μέσον ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Σελήνην. Κατασκεύασε πελώριον βλῆμα, τοῦ ὁποίου φανταστικὴν ἄποψιν παρουσιάζει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰκών, καὶ τὸ ὁποῖον παρουσίᾳ ὅλων τῶν ἀστρονόμων τοῦ κόσμου πρόκειται νὰ ἐκσφενδονισθῇ ἐναντίον τῆς Σελήνης! Τὴν πορείαν τοῦ τεραστίου τούτου βλήματος

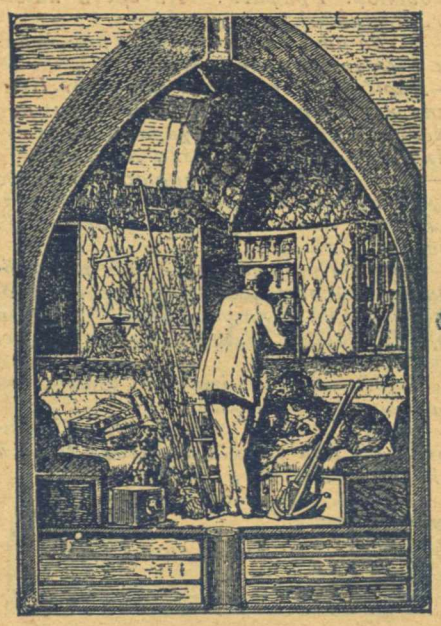

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Βλήματος.

ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Σελήνην θὰ παρακολουθῇ ὁ Δόκτωρ Γκέρσεϋ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βλῆμα, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, θὰ ἐκραγῇ ἐπὶ τῆς Σελήνης θὰ δυνηθῇ νὰ παρατηρήσῃ κατὰ πόσον ἡ Σελήνη ἀποτελεῖ στερεὸν σῶμα κατάλληλον διὰ την διαβίωσιν ἀνθρώπων.

Τὸ βλῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκσφενδονισθῇ ἐναντίον τοῦ δορυφόρου μας θὰ εἶναι τεράστιον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης.

Τὸ βλῆμα θὰ ἔχῃ ταχύτητα ἑπτὰ μιλίων κατὰ δευτερόλεπτον. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ταχύτητος αὐτῆς ὑπολογίζεται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σελήνην ἐντὸς 97 ὡρῶν, δεκατριῶν πρώτων λεπτῶν καὶ εἴκοσι δευτερολέπτων.

ΘΑ ΦΘΑΣΗ ΤΟ ΒΛΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ;

Μὲ ὅλα αὐτὰ εὔλογος εἶναι ἡ προκαλουμένη ἀπορία; Μπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σελήνην τὸ βλῆμα: Θὰ τὴν συναντήσῃ; Ἡ πτῶσις του ἐπ' αὐτῆς θὰ γίνῃ ὁρατὴ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖα θὰ εἶναι τὰ ἐπακόλουθα;

Τὰς ἀπορίας αὐτῆς ἀνέλαβε νὰ ἱκανοποιήσῃ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστροσκοπίου τῆς Ἀγγλίας, τοῦ εὑρισκομένου ἐπὶ τοῦ λόφου Γκρέϋ. Καὶ ἀπαντᾷ:

«Εἶναι δυνατὸν νὰ στείλωμε σφαῖραν εἰς τὴν Σελήνην, ἂν κατορθωθῇ νὰ ἐμψυχώσωμεν τὸ βλῆμα δι' ἀρχικῆς ταχύτητος δώδεκα χιλιάδων μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ τηλεβόλον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκσφενδονισθῇ τὸ βλῆμα θὰ εἶναι τεραστίων διαστάσεων καὶ καταπληκτικοῦ ὄγκου. Ἐὰν δηλαδή, ὅπως λέγεται, τὸ βλῆμα ἔχει διάμετρον 9 ποδῶν καὶ ζυγίζει 30 χιλιάδες λίτρες τότε κατ' ἀνάγκην τὸ τηλεβόλον πρέπει νὰ εἶναι μήκους 225 ποδῶν καὶ βάρους 7 ἑκατομμυρίων 200 χιλιάδων λιτρῶν! Ἔργον ἀληθῶς πρωτοφανὲς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνάλογον ὅμως μὲ τὴν σοβαρότητα τῆς παραδόξου αὐτῆς ἐπιχειρήσεως.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

Ἐὰν κάποιος παρατηρητὴς μὲ πολὺ γερὴν δρασιν ρίξει ἓν ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐν μέσῳ

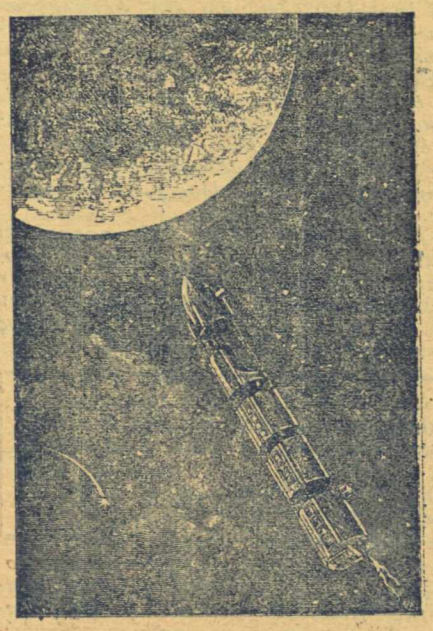

Πῶς θὰ πέσῃ τὸ Βλῆμα εἰς τὴν Σελήνην.

τῆς λεγεῶνος τῶν 18 ἑκατομμυρίων ἀστέρων, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν Γαλαξίαν, θὰ διέκρινε τότε ἕνα ἄστρο μετρίου μεγέθους καὶ σχετικῶς λαμπερόν, τὸ ὁποῖον ἐμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ὀνομάζομεν Ἥλιον.

Ὁ Ἥλιος καίτοι φαίνεται μεμονωμένος εἰς τὰ ἄμετρα βάθη τοῦ ἀστερένιου κόσμου, ἐν τούτοις οἱ ἀστρονόμοι τὸν παραδέχονται ὡς ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν.

Γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον στρέφονται ὀκτὼ πλανῆται, ἐκσφενδονισθέντες ἀπὸ τὰ σπλάγχνα

Ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Γκρέϋ.

τοῦ ἴδιου τοῦ ἡλίου κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς κοσμογονίας. Οἱ πλανῆται αὐτοὶ εἶναι ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεύς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ποσειδῶν. Ἐπὶ πλέον μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διὸς στριφογυρίζουν κανονικὰ ἄπειρα μικρὰ σώματα, πιθανῶς λείψανα πλανητῶν ποὺ θὰ συνετρίβησαν ἴσως εἰς πολλὰ τεμάχια.

***ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:** Πῶς φαντάζεται τὴν ἐκσφενδόνισιν τοῦ βλήματος κατὰ τῆς Σελήνης ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Λονδίνου. Πῶς θὰ μάθωμεν ἐὰν κατοικεῖται ἡ Σελήνη.*